Влада - Радам !

Голос України

Газета Верховної Ради України № 204 (954) ♦ Середа, 26 жовтня 1994 року ♦ Ціна договірна

Перебування Президента України у Канаді

Триває офіційний візит Президента України Леоніда Кучми до Канади.

Під час цього візиту Президент України вже мав зустрічі з генерал-губернатором Канади Р.Гнатишиним та прем'єр-міністром Ж.Кретьєном, у ході яких обговорювалося найширше коло питань співробітництва двох держав.

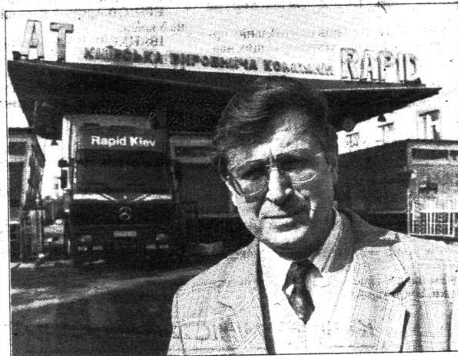
Результатом переговорів між Президентом України Л.Кучмою і прем'єр-міністром Канади Ж.Кретьєном, що відбулися в Оттаві, стало підписання Договору про дружбу і співробітництво між Україною і Канадою. Було також підписано важливі угоди про співробітництво в економічній та військовій сферах, угоди про взаємний захист інвестицій, уникнення подвійного оподаткування, інші важливі документи.

«Підписання цілого ряду угод є свідченням наших тісних відносин з Україною, які ми маємо намір зміцнювати», — відзначив глава канадського уряду після підписання документів.

«Не буде перебільшенням назвати цей момент історичним у триваючому процесі формування відносин між нашими державами за нових умов, — наголосив з цього приводу Президент України Леонід Кучма. — Центральним моментом наших відносин є те, що прем'єр-міністр назвав особливим партнерством, і сьогодні його закріплено у Договорі про дружбу і співробітництво та інших угодах».

Учора Президент України прибув до найбільшого міста Канади Торонто, де мав численні зустрічі з представниками політичних, ділових кіл та української діаспори.

«Рапід» — швидкий, меткий, крутий

У 1985 році, коли з посади заступника начальника управління «Київвантажавтотранс» міністерство «кинуло» Гриненка директором АТП-13064, підприємство хронічно не виконувало планових завдань, дисципліни тут не було ніякої, плинність кадрів — астрономічна, стосунки водіїв між собою та адміністрацією характеризувалися як «натягнуті». У міністерстві при призначенні на посаду Гриненку сказали: «Ми на вас покладаємося».

А йому на кого було тоді покластися? Хіба що на свій бійцівський характер. І мужність, яка базувалась на чіткій послідовності у діях і вчинках, мужність, яка зуміла здолати найважче у реформах — інерцію віджилого економічного мислення. Він переміг тому, що від народження — максималіст. Це вже у нього в крові — бути там, де важче — на вістрі нового, своєю енергією запалювати всіх, робити їх однодумцями, соратниками. За дев'ять років, відтоді, як Гриненко став біля керма АТП, підприємство пройшло через усі стадії економічного реформування, які були можливі в умовах нашої системи. Насамперед «початкова школа» — перша госпрозрахункова модель, згодом «восьмирічка» — друга госпрозрахункова модель, далі «середня школа» — оренда і сьогодні «вузівські будні» — акціонерне товариство закритого типу, читай — приватне. Власниками АТП є 840 акціонерів — робітників підприємства, включаючи і 80 пенсіонерів — тих, хто пішов відпочивати після 1986 року.

(Закінчення на 8-й стор.).

На фото: директор Київського виробничого підприємства «Рапід» В.І. Гриненко; у «Рапід-сервісі» кипить робота; до послуг автотранспортників свій магазин. На балансі «Рапіда» — кафе, їдальня, спорткомплекс, медчастина та інші об'єкти побуту.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Машинобудування — основа незалежності

Учора у Національному центрі виставок і ярмарків відбулося відкриття експозиції «Машинобудування-94». Виступаючи з приводу цієї події, Голова Верховної Ради України Олександр Мороз підкреслив, що чудово розуміє, за яких нелегких умов доводиться сьогодні працювати машинобудівникам. Однак ця галузь є основою незалежності нашої держави. Півтори тисячі підприємств та більше двох мільйонів працівників, які трудяться на них, виконують завдання державної ваги. Адже машинобудування — це високі технології і вироби на рівні світових стандартів. І недарма представники промислових кіл США, з якими доводилося зустрічатися Голові Верховної Ради України, з великою зацікавленістю і увагою ставляться до роботи українських машинобудівників. Вони вважають, що під час здійснення різних програм можна б залучати до цього і машинобудівну галузь України.

Верховна Рада, як зазначив Олександр Олександрович, готова в першу чергу прийняти законодавчі акти, які сприяли б нормальній роботі цієї важливої для держави галузі.

Після відкриття виставки Головою Верховної Ради бажаючі мали змогу ознайомитися з експозицією, виробами підприємств машинобудування України.

Продиктовано в номер

Трактори ХТЗ стають дефіцитом

Повірити важко, але факт залишається фактом — на заводському дворі майже не залишилося готових сільгоспмашин. Проте причина такого "катастрофічного" становища не в комплектувальних, а в підвищеному попиті на трактори з всесвітньо відомою маркою ХТЗ. За повідомленням адміністрації заводу, сільські трудівники "стають в чергу" уже й на ті трактори, які ще тільки планово випустити найближчим часом.

ХТЗ, як і більшість українських підприємств, ще донедавна переживав всім відомі постсоціалістичні проблеми колишньої планової економіки. Але за короткий час заводчани розробили і поставили на конвеєр цілу серію нових сільськогосподарських машин, від міні-трактора до принципово нових ХТЗ-120 і Т-25 ФМ — трактора для фермерського господарства. І успіху довго чекати не довелося. На порядку денному заводу — розширення виробництва, створення дилерської мережі, організація системи сервісного обслуговування.

Нью-Добропілля — шахтарська столиця?

Невдовзі центр вугледобувної промисловості Донбасу, а отже, і його шахтарська столиця, може переміститися в місто Добропілля, що на заході Донеччини. Так вважає його мер М.П.Жук. І не без підстав: його підтримують в цьому спеціалісти, які розвідали в цьому районі області близько чотирьох мільярдів тонн вугілля, серед якого й коксівне. Тут планують закласти низку вугільних підприємств. Найперспективніше — шахту «Добропільська-Глибока» — вже закладають. Тут щорічно мають видавати на-гора понад два мільйони тонн високоякісного палива.

— Паралельно зводимо і житло для майбутніх шахтарів, — розповідає Микола Павлович. — З цією метою створили у місті відповідну будівельну організацію, комбінат монолітного будування. Плануємо за три роки забезпечити житлом усіх робітників.

Створено товариство «Україна — Білорусь»

Посольство Республіки Білорусь в Україні повідомляє, що Міністерство юстиції України зареєструвало товариство «Україна—Білорусь».

Основна мета діяльності товариства — сприяння традиційним дружнім зв'язкам, духовному зближенню і взаємозбагаченню культур, всебічному співробітництву народів України й Білорусі.

Передплата-95

«Голос України» в 1995 році виходитиме п'ять разів на тиждень обсягом, удвічі більшим, ніж будь-яка з українських газет, — тричі на 16, двічі на 8 сторінках і при цьому коштує:

на півроку — 198 тис. крб.,
на квартал — 99 тис. крб.,
на місяць — 33 тис. крб.

«Голос України» виходить українською (індекс 60955) та російською (індекс 60997) мовами.

«Голос України» проводить для своїх передплатників-95 лотерею. Розігруватимуться найрізноманітніші товари: телевізори, меблі, магнітофони, закордонні путівки, грошові призи і т. ін. І все це завдяки нашим спонсорам (перші 15 ми вже назвали у одному з попередніх номерів):

16. Ковельському спеціалізованому міжгосподарському підприємству «Тур» (набір меблів з лози), директор Віталій Полухтович.

17. Виробничому об'єднанню «Волиньовоч» (консервована продукція на 6 мільйонів карбованців), генеральний директор Валентина Харченко.

18. Приватному підприємству «Вір» із Луцька (газова плита «Брест»), директор Василь Бложко.

19. АТ виробничо-торговельної фірми «Сіверянка» (гумові човни), президент Олександр Лавренюк.

20. Трускавецькому базовому санаторію «Каштан» (путівка до санаторію), головний лікар Адам Гела.

21. ________

Шановні добродії! Під час передплатної кампанії, жовтень-листопад, тут може міститися і назва вашої фірми чи підприємства. Пропозиції за телефонами: 446-72-63, 441-89-95.

Друзі, ви станете учасниками розиграшу нашої лотереї за умови, якщо передплатите «Голос України» на півроку.

Затим надсилаєте до редакції листівку з поміткою «Лотерея «ГУ-95», де вказуєте: прізвище, ім'я, по батькові, домашню адресу, номер поштового відділення, яке оформило передплату.

Розиграш лотереї — в січні 1995 року.

Друзі! Стежте за газетою. Щономера в нас збільшуватиметься асортимент товарів для розиграшу лотереї.

Від комісії по організації похорону Голови Верховного суду України

Комісія з глибоким сумом сповіщає про смерть на п'ятдесят сьомому році життя Голови Верховного суду України

Георгія Андрійовича БУТЕНКА

і висловлює глибоке співчуття рідним та близьким покійного.

Прощання з покійним відбудеться 26 жовтня 1994 року з 11 до 13 години за адресою: Інститутська, 7 (клуб Кабінету міністрів України).

Похорони Г.А.Бутенка відбудуться на Байковому кладовищі о 14 годині.

Вільна Україна без вільної людини неможлива

Із виступу Президента України Леоніда Кучми на «Відкритті Року Права» 22 жовтня 1994 року

Таку подію в Європі та й у багатьох країнах світу відзначають з давніх часів. Відзначають урочисто, з великим піднесенням.

Ця подія свідчить, що Україна, будуючи свою незалежну державу у такий неймовірно складний час, не падає духом.

Україна намагається створити принципово нову правову систему. Вона має забезпечити широкомасштабні ринкові реформи в економіці, — розвиток демократії, — утвердження такої політики, яка понад усе ставить людину, її права і свободи, гідні умови життя. Наша засада є такою: вільна Україна без вільної людини неможлива.

Я глибоко переконаний — вся Україна хоче, щоб у державі були взаєморозуміння і злагода, організованість і порядок, свобода і демократія, висока правова культура і правосвідомість. Над цим має працювати усе суспільство.

Але особлива роль у формуванні такої держави має належати правникам — суддям і адвокатам, прокурорам і слідчим, науковцям, усім представникам правничої професії. А держава, у свою чергу, має про них по-справжньому дбати. Дбати про їхню підготовку, про забезпечення їхньої честі і гідності, здоров'я і життя, морального і матеріального стимулювання.

Необхідно вдосконалити юридичну науку і освіту. Піднести їхню якість. У нас поки що не вистачає юристів. Але це не означає, що тут ми повинні допускати ремісництво, створювати юридичні заклади там, де немає ніяких передумов...

Сьогодні, пані і панове, у нас урочистий день. День — не звичайний. День народження нової традиції.

У цей день ми віддаємо шану і глибоку повагу Ярославу Мудрому, який у 1016 році створив «Руську Правду» — першу збірку законів Київської держави Княжої Доби.

Ми складаємо шану Володимиру Великому, який впроваджував на нашій землі ідеї Права через Християнство.

Ми схиляємо голову перед Григорієм Сковородою, який так наполегливо шукав справедливості у світі.

Україна пишається тим, що Пилип Орлик подарував їй першу Конституцію ще 1710 року, задовго до революцій у Європі та Америці.

Ми з гордістю прочитуємо слова Тараса Шевченка:

«Коли
Ми діждемося Вашингтона
З новим і праведним законом?
А діждемось таки колись!»

Ми віддаємо належне нашому першому Президентові професору Михайлові Грушевському за його невтомний внесок у справу Конституційного оформлення державності України.

***

Йдеться не просто про звичайне професійне свято. Ставиться завдання набагато об'ємніше — поєднати зусилля працівників для вирішення усіх питань сучасного українського державотворення, суттєвого піднесення ролі Права у цьому процесі.

Президія ВР Криму роздумує...

Члени Президії ВР Криму на своєму засіданні так і не дійшли згоди, чи приводити Конституцію та законодавство автономії у відповідність із Конституцією та законами України на підставі постанови ВР України від 22 вересня «Про політико-правову ситуацію в Автономній Республіці Крим».

Члени Президії вирішили не проводити цього тижня пленарних засідань ВР, обговорити дану проблему в комісіях і фракціях, а 27 жовтня організувати закриті парламентські слухання з цього питання. Сесію, очевидно, буде скликано 2 листопада.

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Про персональний склад Ради національної безпеки

У зв'язку з Указом Президента України від 23 серпня 1994 року №469 «Про Положення про Раду національної безпеки при Президентові України» постановляю:

1. Затвердити персональний склад Ради національної безпеки та персональний склад Президії Ради національної безпеки при Президентові України (додаються).

2. Визнати такими, що втратили чинність, статтю 2 Указу Президента України від 1 липня 1992 року № .357 «Про Раду національної безпеки України» та Указ Президента України від 22 листопада 1993 року №.546 «Про зміну персонального складу Ради національної безпеки України».

3. Цей Указ набирає чинності з дня його підписання.

Президент України Л.КУЧМА.

м.Київ, 22 жовтня 1994 року.

СКЛАД
Ради національної безпеки при Президентові України

КУЧМА Леонід Данилович — Президент України (Голова Ради)
МАСОЛ Віталій Андрійович — Прем'єр-міністр України
ГОРБУЛІН Володимир Павлович — секретар Ради національної безпеки при Президентові України — радник Президента України з питань національної безпеки
МАРЧУК Євген Кирилович — віце-прем'єр-міністр України
ШМАРОВ Валерій Миколайович — віце-прем'єр-міністр України, міністр оборони України
ТАБАЧНИК Дмитро Володимирович — глава Адміністрації Президента України
ГЕРМАНЧУК Петро Кузьмович — міністр фінансів України
КОСТЕНКО Юрій Іванович — міністр охорони навколишнього природного середовища України
МАЛІКОВ Валерій Васильович — голова Служби безпеки України
ОНОПЕНКО Василь Васильович — міністр юстиції України
ОСИКА Сергій Григорович — міністр зовнішніх економічних зв'язків України
ПЕТРОВ Віктор Михайлович — міністр машинобудування, військово-промислового комплексу і конверсії України
РАДЧЕНКО Володимир Іванович — міністр внутрішніх справ України
УДОВЕНКО Геннадій Йосипович — міністр закордонних справ України
ШПЕК Роман Васильович — міністр економіки України
ШУЛЬГА Микола Олександрович — міністр України у справах національностей, міграції та культів

Глава Адміністрації Президента України Д. ТАБАЧНИК.

СКЛАД
Президії Ради національної безпеки при Президентові України

КУЧМА Леонід Данилович — Президент України (Голова Ради)
МАСОЛ Віталій Андрійович — Прем'єр-міністр України
ГОРБУЛІН Володимир Павлович — секретар Ради національної пеки при Президентові України — радник Президента України з пи. національної безпеки
МАРЧУК Євген Кирилович — віце-прем'єр-міністр України
ШМАРОВ Валерій Миколайович — віце-прем'єр-міністр України, міністр оборони України.

Глава Адміністрації Президента України Д.ТАБАЧНИК.

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Про Комісію з питань соціального захисту населення

1. Створити при Президентові України Комісію з питань соціального захисту населення (далі — Комісія).

2. Призначити МІТЮКОВА Ігоря Олександровича — віце-прем'єр-міністра України, Головою Комісії.

Затвердити персональний склад Комісії (додається).

3. І.Мітюкову подати у тижневий строк проект Положення про Комісію з питань соціального захисту населення.

4. Надати Комісії право залучати для роботи фахівців центральних органів державної виконавчої влади, науково-дослідних установ, вищих навчальних закладів, а також одержувати необхідну для її діяльності інформацію.

5. Комісії подати у двотижневий строк до Адміністрації Президента України пропозиції щодо соціального захисту населення у зв'язку з лібералізацією цін.

Президент України Л. КУЧМА.

м.Київ, 22 жовтня 1994 року.

СКЛАД
Комісії з питань соціального захисту населення

МІТЮКОВ Ігор Олександрович — віце-прем'єр-міністр України, голова Комісії
РОГОВИЙ Василь Васильович — перший заступник міністра економіки України, заступник голови Комісії
НОВІКОВ Валерій Миколайович — науковий консультант Президента України з питань соціальної політики, секретар Комісії
БАЗИЛЮК Антоніна Василівна — завідувач сектора проблем теорії, методології і регулювання відтворення пропорцій цін Науково-дослідного економічного інституту Міністерства економіки України
БЕВЗ Володимир Петрович — завідувач сектора соціальної політики Кабінету Міністрів України
БОНДАР Інтерна Касянівна — завідувач відділу проблем праці, політики доходів і соціального захисту населення Науково-дослідного економічного інституту Міністерства економіки України
ВОРОНА Валерій Михайлович — директор Інституту соціології НАН України
ЄРАСОВ Володимир Віталійович — директор Державного центру зайнятості Міністерства праці України
ЄРШОВ Аркадій Віталійович — міністр соціального захисту населення України
ІВАНКЕВИЧ Віктор Вікторович — заступник начальника відділу з питань соціально-трудових відносин і зв'язків з профспілками Кабінету Міністрів України
КАСКЕВИЧ Михайло Григорович — міністр праці України
МАТВІЙЧУК Володимир Макарович — заступник міністра фінан України
ОНИЩУК Георгій Ілліч — заступник голови Державного комітету України по житлово-комунальному господарству
ОСОВИЙ Григорій Васильович — заступник Голови Федерації профспілок України
ТЕНТЮК Віктор Петрович — голова правління Пенсійного фонду України
УМАНСЬКИЙ Олександр Михайлович — директор Українського науково-дослідного інституту праці Міністерства праці України
ХАЙНАЦЬКА Ірина Володимирівна — заступник міністра статистики України

Глава Адміністрації Президента України Д. ТАБАЧНИК.

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

Про ціноутворення в умовах реформування економіки

ПОСТАНОВА від 21 жовтня 1994 р. № 733

З метою реалізації окремих положень доповіді Президента України про основні засади економічної та соціальної політики, підтриманої Верховною Радою України, Кабінет Міністрів України ПОСТАНОВЛЯЄ:

1. Скоротити обсяги державного регулювання цін і тарифів, обмеживши їх тільки природними та окремими штучними монопольними утвореннями.

У зв'язку з цим:

розширити перелік продукції (товарів, послуг), на які не поширюється регулювання рівня рентабельності при зміні цін, передбачене статтею 1 Указу Президента України від 3 листопада 1993 р. № 508 «Про заходи щодо стримування темпів зростання цін», згідно з додатком № 1;

зменшити не менше ніж на 30 відсотків обсяги декларування зміни цін і тарифів.

Міністерству економіки у 10-денний термін після набрання чинності цієї постанови визначити перелік продукції, товарів та послуг, за якими підприємства-виготівники здійснюють декларування зміни цін і тарифів органам державної виконавчої влади.

2. Декларування зміни цін і тарифів на продукцію і послуги, передбачене пунктом 1 цієї постанови, діє до запровадження механізму встановлення цін і тарифів на продукцію і послуги монопольних утворень, зазначеного в постанові Кабінету Міністрів України від 15 червня 1994 р. № 400 «Про механізм антимонопольного регулювання діяльності монопольних утворень».

3. Затвердити граничні розміри підвищення цін і тарифів на продукцію, товари і послуги згідно з додатком № 2.

4. Затвердити Повноваження органів державної виконавчої влади щодо встановлення цін і тарифів на окремі види продукції товарів і послуг згідно з додатком № 3.

5. Міністерству економіки і Міністерству фінансів за погодженням із заінтересованими міністерствами і відомствами переглянути розміри дотацій на окремі види товарів і послуг для населення відповідно до зміни цін і тарифів, передбачених додатком № 2 до цієї постанови.

6. Органам державної виконавчої влади, які відповідно до Повноважень, передбачених додатком № 3, здійснюють регулювання цін і тарифів при визначенні їх рівня, забезпечити розмір відшкодування населенням фактичних витрат:

за користування житлом, або його утримання та за послуги водо-, теплогазопостачання і водовідведення — з 1 лютого 1995 р. не менше 40 відсотків, з липня 1995 р. не менше 60 відсотків;

за перевезення пасажирів міськими видами транспорту: автобусом, трамваєм, тролейбусом і метрополітеном — не менше 20 відсотків.

7. Міністерству економіки разом з заінтересованими міністерствами і відомствами у тримісячний термін внести Кабінету Міністрів України пропозиції щодо приведення рішень Кабінету Міністрів України у відповідність з цією постановою.

8. Визнати такими, що втратили чинність:

постанову Ради Міністрів УРСР від 9 серпня 1965 р. № 781 «Про затвердження ставок плати за проживання в гуртожитках підприємств, організацій і установ, підпорядкованих раднаргоспам, міністерствам, відомствам і місцевим Радам Української РСР» (ЗП УРСР, 1965 р., № 8, ст.114);

постанову Кабінету Міністрів України від 23 грудня 1992 р. № 715 «Про регулювання цін» (ЗП України, 1993 р., № 1-2, ст.26), крім пункту 3 постанови, а також абзаців другого та третього пункту 8 Тимчасового положення про державне регулювання цін і тарифів, затвердженого цією постановою, які втрачають чинність з запровадженням механізму встановлення цін і тарифів на продукцію і послуги монопольних утворень;

постанову Кабінету Міністрів України від 2 березня 1993 р. № 153 «Про регулювання цін на продукцію, товари і послуги підприємств недержавних форм власності» (ЗП України, 1993 р., № 6, ст.111) — з запровадженням механізму встановлення цін і тарифів на продукцію і послуги монопольних утворень;

постанову Кабінету Міністрів України від 3 червня 1993 р. № 403 «Про внесення змін до регулювання цін і тарифів»;

постанову Кабінету Міністрів України від 30 серпня 1993 р. № 676 «Про внесення змін до регулювання цін і тарифів» (ЗП України, 1994 р., № 1, ст.7);

постанову Кабінету Міністрів України від 3 грудня 1993 р. № 978 «Про впорядкування цін і тарифів» (ЗП України, 1994 р., № 4, ст.87);

абзац перший пункту 2 постанови Кабінету Міністрів України від 31 грудня 1993 р. № 1076 «Про зміну цін на вугілля та вугільну продукцію» (у редакції постанови Кабінету Міністрів України від 30 липня 1994 р. № 520);

абзац перший пункту 2 постанови Кабінету Міністрів України від 15 лютого 1994 р. № 93 «Про перехід на нову систему плати за житло і комунальні послуги та до адресних субсидій цих витрат окремим категоріям громадян» (ЗП України, 1994 р., № 6, ст. 146);

абзац четвертий пункту 1 постанови Кабінету Міністрів України від 16 лютого 1994 р. № 94 «Про порядок надання пільг, передбачених Законом України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту» (ЗП України, 1994 р., № 6, ст. 147);

постанову Кабінету Міністрів України від 4 червня 1994 р. № 360 «Про повноваження щодо встановлення тарифів на послуги транспорту»;

постанову Кабінету Міністрів України від 15 червня 1994 р. № 411 «Про доповнення додатка до постанови Кабінету Міністрів України від 3 грудня 1993 р. № 978»;

постанову Кабінету Міністрів України від 23 вересня 1994 р. № 659 «Про державне регулювання цін на хліб та хлібобулочні вироби і комбікорми» в частині державного регулювання цін на хліб та хлібобулочні вироби.

9. Ця постанова набуває чинності з дня опублікування.

Прем'єр-міністр України В.МАСОЛ
Перший заступник Міністра Кабінету Міністрів України І.ДОЦЕНКО

Перелік продукції, на яку не поширюється регулювання рівня рентабельності при зміні цін, буде опубліковано 28 жовтня в газеті «Урядовий кур'єр».

Сподіваймося передусім на себе

Доповідь Президента України Леоніда Кучми і його бачення основних засад економічної і соціальної політики залишаються темою номер один для політиків, економістів, широкої громадськості. Своїми думками з цього приводу ділиться з нашим кореспондентом Василем Туглуком народний депутат України, заступник голови Координаційного комітету з питань боротьби з організованою злочинністю при Президенті України, представник депутатської групи «Центр» Василь Васильович ДУРДИНЕЦЬ.

— Для зупинення подальшого розвалу економіки, процесів деіндустріалізації, занепаду науково-технічного й інтелектуального потенціалу України нам належить насамперед мобілізувати власні ресурси (а такі в Україні є — і чимало). Слід чітко усвідомити, зрозуміти раз і назавжди, що зарубіжні інвестиції не зможуть істотно вплинути на становище в Україні. Ні, я не проти зусиль, які робить керівництво держави, щоб прискорити одержання Україною відчутної міжнародної фінансової допомоги. Вона, безумовно, необхідна. Але якщо ми склавши руки лише проїдатимемо її, то ніхто в майбутньому з нами не захоче мати справу.

— Василю Васильовичу, економісти, правники час від часу згадують про валютні кошти, приховані різними українськими підприємцями за кордоном. Ви, як заступник голови Координаційного комітету з питань боротьби з організованою злочинністю при Президенті України, очевидно, могли б внести ясність у це питання. І взагалі, чи відповідають ці висловлювання дійсності?

— Так. І тому необхідно привернути увагу Верховної Ради, уряду, Національного банку та відповідних міністерств і відомств до проблеми повернення валютних цінностей, які незаконно зберігаються за межами України. А їх чимало. Саме ця валюта сьогодні мала б і повинна працювати на українську економіку й соціальний захист населення. На жаль, зусилля, вжиті сьогодні, не дали очікуваних позитивних наслідків. Хоча, як кажуть, «процес пішов», початок зроблено.

— Якщо можна, конкретніше. Адже ця проблема у всіх «на слуху».

— Після прийняття Указу Президента України від 18 червня цього року з майже 200 тисяч суб'єктів підприємницької діяльності, які задекларували наявність (або відсутність) валютних коштів за межами України, 3629 підприємств та організацій заявили, що мають валютні цінності, доходи та майно за межами України на суму 818 мільйонів доларів США, 331 мільйон німецьких марок та 330 мільярдів 517 мільйонів російських рублів. Крім того, 373 підприємства та організації заявили, що мають валютні цінності на заблокованих рахунках Зовнішньоекономічного банку колишнього Союзу РСР на суму 96 мільйонів доларів США і 21 мільйон німецьких марок.

У процесі перевірок 4900 суб'єктів підприємницької діяльності виявлено, що 300 — не задекларували валютні цінності на великі суми. Встановлено також, що 97 підприємств без дозволу Національного банку України незаконно тримають валютні кошти на рахунках за межами України на суму 18,2 мільйона американських доларів, близько двох мільйонів німецьких марок і майже два мільярди російських рублів.

Перевіркою 4833 підприємств усіх форм власності, що експортували продукцію, встановлено 61 факт кримінального приховування валюти та зберігання в іноземних банках, за якими МВС України порушило кримінальні справи, і ще за 39 такими фактами вирішується питання щодо порушення кримінальних справ. Генеральна прокуратура розслідує 12, Служба безпеки України — 9 таких справ.

Слід підкреслити, що названі зловживання виявлено лише у перевірених суб'єктах підприємницької діяльності, а це всього 2,5 відсотка їх загалу. Вжиті заходи дали можливість запобігти незаконному вивезенню за кордон продукції та товарів на 98 мільярдів карбованців.

— Внаслідок чого стали можливі операції, які подекуди ставлять під загрозу національну безпеку?

— Проведені правоохоронними та податковими органами перевірки свідчать: відсутність належного обліку та контролю за проведенням зовнішньоторговельних операцій, можливості одержання надприбутків, часта зміна і недосконалість законодавчої бази створили реальні передумови криміналізації діяльності багатьох підприємств, і зокрема спільних з іноземним капіталом.

Виявлено також чимало фактів вивезення за кордон дефіцитних матеріалів і стратегічної сировини, експорту продукції, за цінами багато нижчими від світових. Дедалі більшого розповсюдження набувають прояви ухилення підприємств від сплати податків, приховування та несвоєчасного надходження в Україну валютної виручки. Чимало українських підприємств, буцім, як внески до статутних фондів спільних підприємств перераховують валюту на рахунки своїх іноземних партнерів. Окремі підприємства, організації і установи навмисно перекручують або зовсім не ведуть бухгалтерську звітність з однією метою — приховати валютні кошти за кордоном. Деякі вітчизняні банки дозволяють необгрунтовану видачу комерційним структурам значних сум кредитів, які потім не повертаються або використовуються не за призначенням.

— І знову ми повертаємося до сакраментального запитання: «Що робити?»

— У цій надзвичайній для держави ситуації Кабінету міністрів за участю Національного банку, правоохоронних органів, податкових інспекцій, відповідно до чинного законодавства слід зробити все для того, щоб змусити керівників підприємств і організацій незалежно від їх форм власності негайно повернути валютні цінності, що незаконно перебувають за кордоном. А до тих, хто продовжує нехтувати закони, інтереси держави, негайно вжити передбачені законом заходи. Далі зволікати з цим ми не маємо права. Це — **перше.**

Друге. Урядові слід якнайскоріше розробити дійовий механізм реального впливу на повернення валютних цінностей в Україну. Потрібно також подати на розгляд Верховної Ради України законопроекти щодо радикального вдосконалення зовнішньоекономічної діяльності, забезпечення контролю за поверненням валютної виручки в Україну та наведення порядку в бартерних (товарообмінних) операціях.

Третє. Прискорити підписання угод про приєднання України до Конвенцій Ради Європи в сфері кримінально-правового співробітництва та входження України в європейський правовий простір.

Четверте. Нам, депутатам, відповідним постійним комісіям потрібно активно включитися у законотворчий процес, за необхідності скоригувати режим роботи Верховної Ради, щоб у короткі строки забезпечити створення реальної законодавчої бази для реформування економіки, наведення порядку в державі, рішучого посилення боротьби з усіма проявами злочинності, в економічній сфері зокрема.

А задля досягнення зрушень в економіці, які дали б можливість зупинити зниження життєвого рівня народу, варто припинити політико-ідеологічні міжусобиці. Бо без громадянської злагоди, до якої всіх закликав Президент України Леонід Кучма, всі наші зусилля залишаться добрими намірами. А цього народ нам не простить.

Повертаючись до надрукованого

КЕРУЄШ — ВІДПОВІДАЙ

У газеті «Голос України» 20 серпня було опубліковано кореспонденцію нашого власкора про проблеми боротьби із злочинністю. Автор спирався на факти, наведені на засіданні колегії Хмельницької обласної прокуратури. І, зокрема, зазначав, що через господарську нерозпорядливість Хмельницького облагротехсервісу, який очолює Ярослав Гуменюк, добряче нажилися бізнесмени з київської фірми «Рельєф ЛТД». Думка журналіста, зрозуміло, не співпала з позицією генерального директора згаданого Хмельницького обласного виробничого державно-кооперативного об'єднання матеріально-технічного і сервісного забезпечення. І Ярослав Васильович надіслав до редакції свого листа. Поважаючи плюралізм думок, ми подаємо його без змін.

«Редакції газети «Голос України». Копія: Верховній Раді України. Прокуратури Хмельницької області

В статті «Дядька биймо... довбнею», надрукованій в газеті Верховної Ради «Голос України» 20 серпня 1994 р., її автор порушив проблему боротьби з безгосподарністю, організованою злочинністю. Проте відносно викладених аргументів по об'єднанню Агротехсервіс, то вони навіяні некомпетентними чутками і не підтверджуються документально.

Так, виробниче об'єднання Агротехсервіс, а не Агропромтехсервіс дійсно уклало 05.07.93 р. угоду № 38-03/93 з київською фірмою «Рельєф ЛТД» на дизпаливо (у статті — бензин). Для одержання дизпалива Агротехсервіс скористався не колгоспними коштами, а оформив кредит і перерахував фірмі власні кошти на суму 14 млрд. 372 млн. крб. Крім цього, райагропостачі на ці ж цілі перерахували 11 млрд. 710 млн. крб. Всього 26 млрд. 82 млн. крб., а не 32 млрд. хліборобських крб., як зазначено у статті.

Через три тижні з дня підписання договору стало відомо, що строки виконання договору не виконуються. З цієї причини Агротехсервіс звернувся до правоохоронних органів, з допомогою яких вдалося одержати продукцію на суму 10 млрд. 307 млн. 047 тис. 500 крб. і 6 млрд. було повернуто карбованцями.

Після отримання частини пального борг фірми Агротехсервісу склав 1 млрд. 064 млн. 952 тис. 500 крб.

А тому на решту загальної суми 9 млрд. 774 млн. 952 тис. 500 крб. були заявлені позови для відшкодування збитків. За постановою Вищого арбітражного суду фірмі «Рельєф ЛТД» необхідно повернути райпостачам 22 млрд. крб.

В 1994 році всі наші зусилля були направлені на повернення цих мільярдів через правоохоронні органи. Довгий час ми були свідками численних зволікань і небажання займатись цією справою з боку київських районних УВС. Так, 01.07.94 р. листом № 26/141-8115 Московське районне УВС відмовило у порушенні кримінальної справи. І лише після звернення до Верховної Ради України і в зв'язку з Указом Президента Генеральна прокуратура 05.08.94 р. повідомила про притягнення керівника фірми «Рельєф ЛТД» Ткач Р.Д. до кримінальної відповідальності за нанесені Агротехсервісу та райагропостачам збитки.

Підсумовуючи вищезгадане, публікація статті розцінюється як свідомий тиск на позивача, який послідовно протягом року добивався повернення коштів і притягнення шахраїв до відповідальності».

Отакий лист. Наш читач досить підготовлений, аби вже з опублікованого зробити свої висновки. А на додачу редакція «Голосу України» попросила висловити свою думку того, хто працював над тим, аби повернути ті гроші Агротехсервісу. Отож слово прокурору міста Хмельницького Броніславу Морозовському:

— 4 серпня минулого року на моє ім'я надійшов лист від генерального директора облагротехсервісу Ярослава Васильовича Гуменюка. Ось що у ньому писалося: «Хмельницьке об'єднання «Агротехсервіс» уклало угоду з фірмою «Рельєф ЛТД» м. Київ на поставку області 30 тис. тонн дизельного палива. Протягом 6 — 9 липня 1993 року фірмі перераховані кошти у сумі 26 млрд. 82 млн. крб., в т.ч. обльоб'єднанням 14 млрд. 372 млн. крб. і підвідомчими підприємствами 11 млрд. 710 млн. крб. Фірма умов договору не виконала і на нашу вимогу повернути гроші відповіді не дала. Для оплати нафтопродуктів обльоб'єднання «Агротехсервіс» одержало у банку «Україна» кредит, за користування яким тільки за період з 9.07 по 20.07 сплачено 537 млн. 833 тис. 333 крб. Перерахування щоденно продовжується.

Всього фірма «Рельєф ЛТД» повинна перерахувати обльоб'єднанню «Агротехсервіс» 31 836 233 333 крб.»

Отже, як мені здається, продовжив прокурор, заокруглення кореспондента на суть питання не впливає. Зрештою, а навіть якби було тільки отих 14 млрд. крб. Це ж на той час були неабиякі гроші.

А тепер щодо належності грошей. Як зазначає сам Ярослав Васильович, вони були взяті у банку, який обслуговує село. І, якщо пригадуєте, тоді селянський банк вигрібав на нафтопродукти всі свої запаси, навіть не залишаючи грошей для колгоспів на зарплату. Таке було, і від цієї істини ніде дітись.

Та суть листа-спростування, думаю, в іншому. Ярослав Васильович хоче подати себе просто скривдженим комерсантами і скомпрометовано незаслужено газетою. Справді, комерційна структура завдала об'єднанню відчутного удару — залишила без нафтопродуктів і грошей.

З іншого боку, відповідальність за виконання чи невиконання договірних зобов'язань несуть особи, які підписали угоди. Перш ніж підписувати такі крупні договори, керівник державно-кооперативної установи мусив би на всі двісті процентів пересвідчитися, що угоду буде виконано. Отже, подавати себе невинним у даній ситуації, м'яко кажучи, непристойно. Більше того, невивчення реальних ситуацій виконання угод — а це стосується не тільки згадуваної ситуації — якраз і підштовхує нечесних людей до шахрайських вчинків, спровоковує інших на протизаконні дії.

І на завершення скажу про журналістський тиск. Якщо він і присутній у даній публікації «Дядька биймо... довбнею», то тільки у тій частині, аби надалі не було таких скоропрілих угод, аби господарники належно відповідали за свої дії, а не додавали своїм головотяпством роботи правоохоронним органам.

Від редакції: Шкода, звичайно, що наш власкор не точно назвав кількість мільярдів. Але порядок цифр, в принципі, правильний. І позиція прокурора, як бачите, співпадає з виступом власкора. Чітка, державна позиція.

Зрозуміло, що в умовах перехідного періоду, коли через державні структури вже не закупиш пального, а комерційні — не всі солідні, господарникові ведеться нелегко.

Але на те він і господарник, щоб приймати виважені рішення, наперед мати інформацію про ймовірного партнера, а не бути безвідповідальним транзитником кредитів. Відповідальний господарник не може доводити свою правоту тим, що, мовляв, працювати складно, що він сам ошуканий, що його підвели. Не можеш працювати в даних умовах — поступися іншому. І якщо закон не карає за вищенаведені помилки, то преса свою справу робить, тобто висвітлює, показує, як, хто і чим розпоряджається. Має ж бути хоч отаке моральне покарання за подібні помилки. Бо вони дорого коштують. І хай не розраховують ті господарники, які недбало передають не особисті кошти в непевні руки, що це їм минеться, що преса мовчатиме.

Найсмішніше тут оте: лист до газети, а копія Верховній Раді України, надіслана Я. Гуменюком. Мабуть, він вважає, що Верховна Рада — то орган по захисту необачних господарників від критики у пресі. Помиляється. Керуєш — відповідай. Ото й квит.

«Доки я тут, все буде по-моєму»

Приблизно так відповідають своїм виборцям декотрі голови сільрад. Але чи завжди вони праві?

Переконаний, мабуть, багатьом головам сільрад іноді хочеться світ за очі тікати зі свого кабінету. Бо з якими тільки проханнями, а то й вимогами не звертаються до них люди!.. Деякі з них розв'язати надзвичайно важко, а деякі просто неможливо. Та чи завжди виправдані відповіді на зразок наведеної в заголовку? Простежимо це на кількох скаргах із села. До речі, останнім часом у редакційній пошті скарг на голів сільських Рад помітно побільшало.

Візьмімо хоча б листа Я.Головача з села Булахова Козелецького району Чернігівської області. Він повідомляє: багато років тому без його дозволу і згоди через його подвір'я і город проклали дорогу. Щоб зручніше було їздити односельцям до своїх додаткових ділянок, що за оселею Я.Головача. Незручно стало Якову Мироновичу. Тож і звернувся він до сільради. Та з чим пішов, з тим і повернувся. Поскаржився представникові Президента України в Козелецькому районі. Слід віддати тому належне — приїхала комісія, подивилася і дійшла висновку: за жодними нормами дороги тут не може бути. Комісія поїхала, а через подвір'я Я.Головача їздили й надалі. Звертався він до голови райради, прокуратури області. Жодних змін.

Бачачи оту незручність, яку має Я.Головач, кілька односельців підписали заяву до місцевої влади, зазначивши, що дорогу є куди перенести. Та у відповідь — мовчанка. Написали другу — те саме. Голова сільради стоїть на своєму. Як на фронті — не на життя, а насмерть.

Три роки тому Яків Миронович звернувся до сільради по дозвіл добудувати веранду. Усний дозвіл одержав. А письмового не докумекав попросити — повірив начальству на слово. Та коли завітав до сільради з проханням узаконити прибудову, почув: «Не підпишу, бо не було письмового дозволу на прибудову». З'ясувалося, що та прибудова заважає самовільно створеному проїзду. Знітився старий і каже: «То ви ж самі й давали дозвіл... Може, все-таки дорогу перенесли б?». А голова сільради Л.Булка йому на те: «Скільки я буду головою, стільки й пролягатиме дорога через ваше подвір'я, і жодного документа не дам».

Ось так. Знай наших. І що там висновок комісії, прохання односельців!

Після того, як про поневіряння Я.Головача написала районна газета, його викликали до сільради. Запросили туди й сусіда, якому саме потрібна дорога, але яка не влаштовує Якова Мироновича. Ні йому, ні синові слова не дали. Рішення було те саме: дорогу не переносити.

Разом зі скаргою син Я.Головача привіз до редакції ксерокопії заяви односельців до сільради і публікації райгазети. А ось копії бодай одного рішення сільради, письмової відповіді голови — немає. Вочевидь, не випадково сільрада не видає їх на руки людині, яка домагається справедливого й законного задоволення його прохання. Що це — стиль роботи чи приховування неправомірних дій? Чи, може, впертість і демонстрування своєї влади приносить моральне задоволення декотрим головам сільрад?

Поскаржився на дії сільської Ради й учасник Великої Вітчизняної війни П.Керкеші з села Лузанівки Кам'янського району Черкаської області. У нього буцімто відібрали частину городу й передали іншому під забудову.

Або ще такий ось приклад. Радомишльська районна Рада Житомирської області приймає рішення: рекомендувати Верлоцькій сільській Раді надати в тимчасове користування, на умовах оренди, земельну ділянку з вільних земель запасу в урочищі «Бистріївка» без права забудови для садівництва товариству «Бистріївка». Проте сільрада на таку рекомендацію не зважила. Райсуд взагалі скасував рішення сільради як таке, що не має доказових причин для відмови. Та голова Верлоцької сільської Ради Ю.Оладько несхитний: не дамо землю в урочищі, і край, мої укази тут найвищі.

Про цю тяганину з відведенням землі та про позицію голови сільради написав у листі до редакції голова садівничого товариства «Бистріївка» І.Янович.

«Знаєте, я тепер і жити не хочу», — засмучено почав свою розповідь у редакції С.Онищенко з Чернігівщини, з села Прохори Борзнянського району. Полишив він усі свої справи та й приїхав до Києва шукати захисту, допомоги, підтримки. Між іншим, І.Янович також привозив свого листа до редакції. Люди витрачають кошти, час, щоб знайти справедливість.

Що ж привело С.Онищенка до редакції?

Неймовірно, але факт. На його присадибній ділянці виріс цілий лісок — близько 20 кубометрів деревини. Та одного дня ні сіло ні впало прийшов односелець К.Галич з помічниками й вирізав геть увесь лісок, мотивуючи тим, що ці дерева росли на його ділянці. Однак після ретельної перевірки ніби з'ясувалося: помилився сусід. Звернувся Степан Михайлович до голови сільради О.Мороза, а у відповідь почув: «Я з тобою що захочу, те й зроблю...» Отакої! Ось і запитує С.Онищенко у нас: як же й де знайти йому правду? Це пекуче для нього запитання ми й переадресовуємо голові сільради. Може, Олександр Володимирович разом з депутатами віднайде її у селі й зарадить скривдженій, зневіреній людині. А якщо ні, то тоді С.Онищенку відповідь на це запитання дасть народний суд.

І все ж, хоч як прикро наводити ці факти, але не будемо вішати ярлики формалістів і бюрократів на всіх без винятку голів сільрад. Бо ж їм і справді часто-густо дуже нелегко. Не в усьому, мабуть, правда й тих, хто постраждав, скаржиться: на будь-яке майно, замельні ділянки тощо потрібно мати на руках відповідні документи, знати свої права і вчасно відстоювати їх. За потреби варто шукати підтримки й захисту передусім у депутатів сільських Рад, якщо в декотрих їхніх керівників голови замакітрилися від влади. І тут немає чого кивати на верхи. Вчитися треба і демократії, і управлінню, й законності. Всюди. І в містах, і в райцентрах, і в селах та хуторах.

Проте, як випливає з наведених фактів, вчитися нині потрібно передовсім головам сільрад. Бо ж не таємниця, що це люди здебільше без спеціальної підготовки і досвіду практичної роботи. Та й де вони могли їх набути на селі? Отож штудіювати їм потрібно не лише чинне законодавство, що стосується їхньої компетенції, а й опановувати теорію і практику роботи органів влади, навчатися витримки, поведінки, роботи з людьми. Що, мабуть, найважче. Щоб відповіді, роз'яснення їхні не нагадували вуличну сварку маловихованих людей. Вочевидь, з прийняттям закону про місцеву владу буде розроблено систему навчання голів сільрад. Яка буде державною системою, а не стихійною, випадковою, для «галочки», як нині, та й то далеко не повсюди.

СІЛЬСЬКА РАДА:

Як вона нині працює,

Ланка держвлади чи орган місцевого самоврядування?

Поряд зі скаргами на окремі сільські Ради до редакції надходять листи і від декотрих голів сільрад. Друкуємо ось ці, в яких конкретні, хоч, може, й спірні міркування та пропозиції щодо вдосконалення роботи сільських Рад.

Володимир ЯНЧУК, голова Новоолександрівської сільської Ради Синельниківського району Дніпропетровської області.

— Надуманим був розподіл влади між головою Ради і головою виконавчого комітету, затим — об'єднання посад. Декларували нас Радою базового рівня. Потім визнали за краще, коли сільська Рада буде лише органом місцевого самоврядування. Довго тривала дискусія про те, хто має право входити до складу виконавчих комітетів Рад. На місцях під час останніх виборів не могли сформувати ці робочі органи. П'ятий рік працюю на цій посаді, і щороку під гаслом поглиблення демократії згори спускають нововведення, які аж ніяк не додають Раді реальних повноважень, мають лише косметичний характер, не враховують особливостей сільського життя. Почуваюся пасажиром потягу, що їде в нікуди...

Скажімо, після проведення земельної реформи стало очевидно, що сільська Рада на рівні органу самоврядування неспроможна розв'язувати проблеми раціонального, господарського використання землі.

Така ж картина і з дотриманням екологічних норм. Часто-густо береги розорані по саму воду. Кому, як не сільській Раді, на місці оперативно реагувати на таке? Нині це компетенція екологічної міліції чи екологічної комісії району.

В інтересах людей сільрада повинна мати можливість застосовувати владу і щодо п'яниць, наркоманів, дрібних крадіїв. Селяни йдуть до голови сільради, щоб він ужив негайних заходів. Але ж це також повноваження районних структур влади. А сільрада — орган самоврядування.

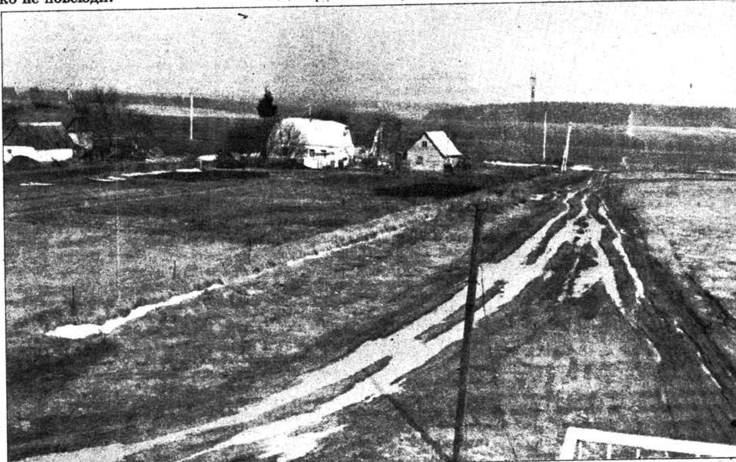
У чому ж тоді її роль? В її бюджеті — мізерні суми на благоустрій. Тому вона лише намічає так звані програми соціально-економічного розвитку. Але навіть контролювати належним чином їх виконання, змусити того чи іншого господарника, відповідального працівника ефективно використовувати наявні можливості сільська Рада не може. Права не має. Хіба що вмовляємо на засіданні виконкому, та й то, якщо з'явиться на виклик.

Враховуючи нинішню ситуацію і перспективу соціально-економічних процесів на селі, вважаю, що законодавство про місцеві Ради повинне, по-перше, чітко окреслити специфічні функції сільської Ради. По-друге, наділити сільську Раду повноваженнями і як низової ланки державної влади, і як органу місцевого самоврядування.

Усунення нашарувань минулого в правовому статусі сільської Ради, наділення її правами господаря землі відкриє певний простір для живої і творчої справи.

Олександр ХРЯПА, голова Журивської сільської Ради Варвинського району Чернігівської області.

— З чим тільки не йдуть до сільради мешканці села: тому палива треба, тому дорогу полагодити, щоб до подвір'я можна було під'їхати, того помири з сусідом за обніжок, а цього відправ до лікарні і т.ін.

Якою їй бути завтра?

А ще голові треба побувати на фермі, влітку — на току, в полі у жниварів...

Важко з усім цим впоруватися, якщо в тебе у розпорядженні із транспортних засобів лише власний старий велосипед. Нового за свою зарплату голові сільради не купити: довгенько доведеться гроші складати.

Веду до того, що в новому законі про Ради слід передбачити забезпечення голів сільрад легковим автотранспортом.

Інша проблема — заробітна плата працівників сільрад. Після 26 червня цього року до Рад прийшло чимало нових людей, які до цього не працювали в державних установах. У багатьох чималий трудовий стаж. У мене, приміром, 32 роки. Але зарплату голові нараховують згідно з присвоєним рангом, що встановлені лише для працівників держустанов, та за стажем роботи в них. Отже, виходить, мої 32 роки тут ні до чого. Зате секретар сільради, яка вже 6 років працює в цій системи, має зарплату у півтора раза вищу від голови. Отже, такий підхід не стимулює роботу голів сільрад. А вона — з людьми, копітка, нервова, потребує великих знань і т.ін.

Гадаю, і цей момент слід врахувати в новому законі. І заробітну плату головам сільрад передбачати хоча б на рівні керівників господарств.

А загалом треба приймати такий закон, який не декларував би верховенство радянської влади, а на ділі забезпечував його. Бо зараз сільради знехтувані вищими органами державної влади. У них навіть на зарплату коштів не вистачає. За всяку дрібницю на соціальні потреби мусиш скидати шапку перед керівниками місцевого господарства. Добре коли обидва голови працюють в одній упряжці. Тож доки голова сільради буде прохачем, доти й державна влада внизу буде хвора. Якщо вже ми взялися будувати міцну Україну, то треба, щоб і Ради низові були міцні, мали реальну владу.

Федір НЕМИРОВСЬКИЙ,
голова Лукашівської сільської Ради Чорнобаївського району Черкаської області.

— Сільради були бідні, а нині ще більше зубожіли. Як не мали чітко розроблених правових норм, так не маємо їх і нині. За цей період здерли з бюджету сільських Рад 50 відсотків прибуткового надходження коштів на фонд оплати праці колгоспників, 40 відсотків від зібраного податку на землю. Передали оформлення нотаріальних дій (купівля-продаж будинків) державним нотаріальним конторам. А всі ці три позиції були ключовими в питанні життя сільських Рад.

Вважаю, слід переглянути ст. 219 («Виконавчі комітети селищних, сільських Рад народних депутатів») Кодексу України про адміністративні правопорушення, де викладені повноваження Рад. Її слід доповнити рядом статей, щоб розширити правові функції голів Рад, виконавчих комітетів. А то доходить до непорозумінь.

Виконавчий комітет, наприклад, може притягнути до адміністративної відповідальності громадянина, що розпивав алкогольні напої на виробництві або ж перебував у нетверезому стані (ст. 179 Кодексу України про адміністративні правопорушення), а карати за такі ж само дії, але вчинені особою в громадському місці (ст. 178), вже не входить до компетенції виконкомів. Яка ж тут відмінність?

Голова Ради не має жодного важеля на тих громадян, що не з'являються за його викликом до державної установи.

Або ще таке. Щоб хоч якоюсь мірою вплинути на громадянина, котрий не бореться з бур'янами на своїй присадибній ділянці, необхідно виконати цілу низку заходів, ходячи по інстанціях. І коли дійдеш кінця, то й бур'ян уже посохне. А наступного року починаєш усю цю процедуру знову. То чи не можна надати сільраді такі права, щоб усе це можна було виконувати без тяганини, без ходінь по кабінетах?

Гадаю, все це можна було б легко розв'язувати, якби розширили права сільрад.

Відбулися вибори голів місцевих Рад. Верховній Раді необхідно повернутися лицем до проблем низового осередку — сільрад. З цим не треба зволікати.

Я особисто сьогодні не маю задоволення від роботи, хоч вона мені й до душі і стараюся вкласти в неї всі знання, досвід, щоб бути корисним своїм виборцям.

В приймальні Степівської сільської Ради на Миколаївщині.

Мають стати господарями, але зважаючи на інтереси держави

Міркування з приводу питань, порушених в листах, і взагалі щодо реформування місцевих Рад народних депутатів голови Комісії Верховної Ради України з питань державного будівництва і самоврядування Олександра СТЕШЕНКА.

— Я уважно ознайомився з питаннями, порушеними в листах читачів, голів сільських Рад. Що найперше хотілося б сказати? Нинішніх голів сільських Рад вперше обрано всім населенням території. Це висока честь, але й велика відповідальність. Проте, як свідчать наведені листи, деякі з них ще не сповна виконують свої службові обов'язки і дозволяють собі так висловлюватися. Декотрі кажуть навіть таке: «А хто тепер може зняти мене з роботи?» Забувають вони, що суть обрання всім населенням саме й полягає в тому, щоб виправдувати довір'я виборців, служити їм. Тож не слід таким головам сільрад відгороджуватися від людей кам'яною стіною.

Мені як народному депутатові й голові Комісії Верховної Ради делеговано лише законодавчі функції. Тому я не коментуватиму наведені скарги громадян, не даватиму оцінку роботі названих у них голів сільських Рад. Вбачаю своє головне завдання в тому, щоб трансформувати й врахувати ці явища у законі про місцеву владу, в наступних законодавчих документах, перевіряти, як спрацьовує законодавство.

Разом з тим вважаю, що голови сільрад, на адресу котрих висловлено критичні зауваження, повинні перебороти свої амбіції й переглянути поставлені перед ними питання. Хочу також застерегти: після прийняття нового закону про місцеву владу на такі факти буде відповідне реагування — як за невиконання службовими особами своїх конституційних обов'язків.

Справді, у зв'язку з тим, що до місцевих Рад прийшли люди з різних сфер, різною освітою, різним життєвим досвідом, має бути державна політика підготовки й перепідготовки, підвищення кваліфікації працівників місцевих Рад усіх рівнів. Тому наша Комісія внесла пропозицію, і Президія Верховної Ради 10 жовтня вже затвердила план підготовки працівників Рад на 1994 — 1995 роки — від секретарів і голів сільських Рад до обласних. Навчання проводитиметься в Києві. Розроблено відповідну тематику. Ми виходили ще й з того, що в період суспільних суперечностей, неузгодженостей у законодавстві пряме спілкування і навчання цієї категорії працівників допоможе швидше розв'язати важливі проблеми, що поставило життя, а також суперечності між виборцями, тобто тими, хто обрав нинішню владу, й тими, хто працює у владних структурах.

Щодо конкретних пропозицій голів сільських Рад. Вони поставили ці болючі питання дуже правильно, по-державному, зацікавлено. І головне — вони не політизовані. Відчувається, що для авторів пропозицій політика — це умови життя та праці людей.

Нині відбувається реформування місцевої влади. Ми конституційним шляхом вийшли із двовладдя. І це дуже добре. Але тепер, цілком згоден з головами сільрад, настав не менш відповідальний період — як же все-таки закріпити цю місцеву владу, щоб вона була не політизована, а працювала для людей.

Влада має бути сильна, але не силова. Про це мусимо завжди пам'ятати. І я додержуюся думки, що парламентська Україна — це той устрій, який найбільше відповідає інтересам українського народу, історичному ходові розвитку подій у нашій державі.

Вертикаль влади справді потрібно вибудовувати. Але яку? Ми не можемо нехтувати той факт, що в нас є Президент, також обраний всенародно. Що згідно зі ст.114 Конституції він — глава держави й виконавчої влади.

Так, є проблема: сільські Ради — це органи місцевого самоврядування чи органи, які мають і повинні мати певні державні повноваження? Тому самоврядність і державність мусять бути поруч. Отже, в новому законі треба передбачити такі повноваження, щоб у розумних межах співпрацювали власні територіальні інтереси й державні.

Вважаю: нам слід сформувати оці дві ланки повноважень і поділитися на практиці, що переважатиме. Тоді зможемо допомагати всім тим, хто звертається до місцевих Рад по допомогу. Зможемо об'єктивно оцінювати голів сільрад, як службову особу, яка матиме, мабуть, статус найвищої службової особи на відповідній території. А якщо врегулюємо стосунки (також передбачені проектом закону) між керівниками підприємств і установ, незалежно від форм власності, з головами Рад, виконавчими комітетами і з населенням, тоді місцеві органи влади зможуть справді ефективно використовувати владні повноваження для розв'язання всіх життєво важливих проблем.

Слід підкреслити й таке. Хоч би яка була влада, її створюють не під якусь службову особу, а перш за все, щоб працювала для людей.

На мій погляд, будь-яка влада ґрунтується на двох китах — на власності й фінансовому забезпеченні. Нині в нас мало навіть таких Рад, мабуть, лише 15—20 відсотків (а всього їх 11,5 тисячі), формування бюджетів яких дає можливість забезпечити видатки не більш як на 30 відсотків. Я тепер цікавився досвідом самоврядних структур державних органів у США, Англії, Франції і доходжу висновку: ті, хто пропагує лише права на самоврядування, мабуть, помиляються. Бо фінансове забезпечення у цих країнах — також 30-відсоткове. Бюджети в них поповнюються за рахунок дотацій, кредитів. Тому відповідна залежність цих органів влади ще матиме місце і в нас, в Україні. Гадаю, цікаві були б результати, якби ми хоч раз провели експеримент з формування державного бюджету, починаючи з сільської ланки. Та за нинішнього стану економіки, спадів виробництва, на жаль, ніхто не зможе передбачити, які будуть надходження до державного бюджету. Але маємо про це пам'ятати і, працюючи над проектом закону, передбачати в перспективі більші повноваження місцевих Рад під час формування свого бюджету, який повинен бути відокремлений від державного. На мій погляд, держава зсе-таки повинна займатися проблемою поступового вирівнювання соціальних умов проживання людей незалежно від географічного місця знаходження території Ради.

Друга проблема, яка випливає з цього, — на яких засадах підпорядковуватимуться місцевим Радам керівники відповідних підприємств, організацій та установ. Наша Комісія відстоюватиме ту думку, що кандидатури на посади керівників, які працюватимуть на відповідній території, повинні або погоджуватися, або затверджуватися місцевими Радами.

І третє питання. Нині ще непоодинокі випадки, коли рішення виконкомів не відповідають Конституції та чинним законам України. Тому, вважаємо, вищого рівня повинен мати прямий вплив на виконком нижчого рівня.

Мушу зазначити, що законопроект — у стадії розроблення, окремі положення його по-різному тлумачать навіть члени нашої Комісії.

Далі. Поза всяким сумнів, землею має розпоряджатися відповідна Рада. Тільки Рада може надавати ділянки й стежити за їх використанням. Безсумнівне й те, що ефективне використання землі пов'язане безпосередньо з екологією. Відомо, як зберігають мінеральні добрива, як використовуються басейни річок і т.ін. Маємо доопрацювати ці питання й чітко визначитися в законопроекті. Цей закон має стати головним у діяльності місцевих, зокрема сільських, Рад. Щоб не було так, що рішення відповідних відомств не узгоджуються з рішеннями Рад. Бо хоча формально й продекламували сільський, селищний, міський рівень як базовий, у нинішньому законопроекті про нього вже не йдеться. Проте відчуваємо, як деякі міністерства й відомства прагнуть відстояти своє верховенство.

Згоден, актуальні й питання заробітної плати працівників сільських Рад, надання їм статусу державних службовців, транспортного забезпечення голів сільських Рад тощо. Але слід погодитися, що за нинішніх економічних умов найближчим часом ці питання не вдасться розв'язати. Першочергове завдання — прийняти закон про владу, який діятиме в період нинішніх суперечностей, перехідного періоду.

На завершення хочу сказати таке. Висловлення власної думки щодо кожної конкретної пропозиції голів сільських Рад означало б певний тиск, вплив на думку членів нашої Комісії, що позначиться певною мірою під час доопрацювання законопроекту. До речі, до нашої Комісії надійшло близько 2000 різних пропозицій і побажань щодо вдосконалення роботи місцевих, в тому числі сільських, Рад. Але всі пропозиції ще раз розглянемо на нараді голів місцевих Рад, у Комісії і врахуємо під час доопрацювання проекту закону про місцеву владу та обговорення його на сесії Верховної Ради.

Підготував
Яків ГАЛЬЧЕНКО.

У КОМІСІЯХ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Хоча переважна більшість народних депутатів України роз'їхалася для роботи у виборчих округах, все ж в багатьох комісіях і їх секретаріатах йде підготовка невідкладних законопроектів.

24.10.94 дві робочі групи Комісії з питань законності і правопорядку опрацьовували законопроекти, прийняті Верховною Радою у першому читанні. Так, до Кримінально-процесуального кодексу України передбачається внести доповнення та зміни, які б дозволили поширити протокольну (спрощену) форму підготовки матеріалів стосовно ряду злочинів, що не мають великої суспільної небезпеки. Розглянуто зауваження щодо доцільності зазначеної форми досудової підготовки з окремих караних діянь, що потребують проведення більш складних заходів дізнання.

Робоча група по доопрацюванню проекту Закону «Про внесення змін і доповнень до Кодексу України про адміністративні правопорушення» розглянула блок правових норм, які мають забезпечити захист інтересів споживачів від можливих поставок та виробництва продукції неякісної або без належних сертифікатів.

Обидва законопроекти у листопаді будуть подані на друге читання.

В комісіях з питань Регламенту, депутатської етики та забезпечення діяльності депутатів і з питань правової політики і судоправової реформи триває робота над вивченням ситуації, що склалася при голосуванні з питання «Про скасування Указів Президії Верховної Ради України щодо тимчасового припинення та заборони діяльності Компартії України».

Прес-служба Верховної Ради України — Укрінформ.

Продиктовано в номер

Страйкують гірники Кривого Рогу

За повідомленням Незалежної профспілки гірників України, в Кривому Розі триває страйк на 15 шахтах, у шахтобудівному управлінні та Північному гірничо-збагачувальному комбінаті з вимогами привести зарплатню у відповідність з цінами на споживчому ринку, зняти обмеження з пенсій, укласти тарифну угоду між НПГ України та Міністерством промисловості України на 1995 рік.

Незважаючи на те, що страйк набув затяжного характеру, з боку правлячої верхівки, зокрема Мінпрому, немає ніякої реакції на становище, що склалося в Кривому Розі, вважає НПГ, і страйк триватиме до виконання всіх вимог страйкарів.

Віце-прем'єр України Євген Марчук у Криму

24 жовтня пізно ввечері до Криму прибула робоча група, створена Президентом України Леонідом Кучмою, котру очолює віце-прем'єр України Євген Марчук. До складу групи ввійшло 25 чоловік. Провідні міністерства України представлені міністрами, заступниками міністрів, керівниками великих підприємств, концернів.

Того ж дня відбулася зустріч робочої групи з урядом Криму. Є.Марчук заявив: «Ми виконуємо програму Президента України по Криму. Це один із напрямків відомої програми Л.Кучми з реформування економіки в цілому, в даному разі — конкретно по Криму». На зустрічі підкреслювалося, що Україна надасть автономії не лише матеріально-фінансову допомогу, а й організаторську. З цією метою було сформовано спільні групи, кожна з двох чоловік (по одному — від Києва і Криму), і протягом 25—26 жовтня вони вивчатимуть економічну ситуацію у містах і сільських районах півострова. Комісія разом з урядом автономії підготує пакет документів, який буде представлено Президентові Л.Кучмі.

З почином!

Перший в Україні завод з виготовлення оцинкованої сітки введено в експлуатацію Павлівським споживчим товариством Івано-Франківської області. Серед численних гостей, котрі прибули на церемонію пуску заводу, — заступник голови Івано-Франківського облвиконкому Роман Слободян, академік Євстахій Крижанівський, голова регіональної ради «Солідарних профспілок України» Мирон Коропецький, делегація з Голландії, котру очолив голова департаменту Мінекономіки Голландії Барт ван Болхус, та багато видних представників адміністрації та ділових кіл України. Прибуття такої представницької делегації з Голландії пов'язано з підписанням контракту на спільно створюваний Павлівським споживчим товариством та голландськими партнерами м'ясо-молочний комплекс на землі Івано-Франківщини, інвестування в який голландська сторона планує на суму один мільйон двісті тисяч доларів США.

Залежаний товар... на колесах

Затертий вислів «автомобіль — не розкіш, а засіб пересування» у вустах охоронця правопорядку лунає зовсім не так, як з вуст професійного крадія автомобілів. Коли, звичайно, він «при виконанні». Платник податків, до речі, з цієї причини минулого року не пошкодував коштів для того, щоб пійманню злодіїв сприяли потужні двигуни та цупкі покришки автомобілів наших та іномарок.

Однак та ж фраза з вуст охоронця правопорядку не «при виконанні», а навпаки, коли він зловживає чинним законодавством, сприймається вже як образа і виклик громадській думці. Проте скоро рік, як триває трагікомічний фарс, що мав місце в Одеському морському порту і набув широкого розголосу за межами України.

Саме в цьому порту на складах перебувало на зберіганні 123 автомобілі ВАЗ «Жигулі», котрі належали ВО «Автолада». Оскільки продано їх було спільному російсько-британському підприємству «Лада-Лонро» в особі його представника фірми «Констанція», а не відправлено до Греції, як того спочатку хотів власник, для адміністрації порту тольяттінські або російсько-британські колеса цілком могли стати «залежаним товаром». Для цього потрібно було небагато: спростити процедуру реалізації Декрету Кабінету міністрів від 8 квітня 1993 року «Про порядок вилучення та реалізацію вантажів, що знаходяться в морських портах і припортових станціях понад встановлені терміни».

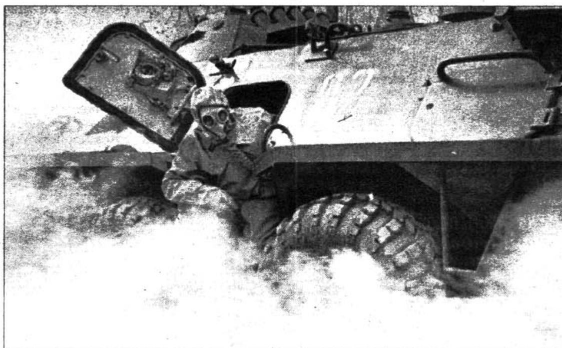
І спростили грішним ділом до рівня протоколу про вилучення в Кримінально-процесуальному кодексі. Втім, і не могли інакше. Адже 12 листопада минулого року за видатковим ордером, виданим начальником комерційного відділу торгового порту А. Дубиною, 50 автомобілів ВАЗ одержав... представник МВС Київської області. Російські газети у фейлетонах з цього приводу розповідали, що викрадали охоронці порядку чужі автомобілі вночі. Про це начальник торгового порту М. Павлюк нічого не знає. Зате пам'ятає, що підставою для видання вантажу слугував лист голови конкурсної комісії Анатолія Голубченка, інакше кажучи — міністра промисловості України. І мати сумнів у достовірності листа, мовляв, в голову не приходило.

І не треба було мати сумнів. Трохи пізніше у поданні Чорноморського транспортного прокурора В. Селезньова на ім'я М. Павлюка буде зроблено абсолютно певний висновок: «Лист Голубченка А. К. не є підставою для вилучення та реалізації вантажу».

Мабуть, лист міністра сприйняли як затертий вислів — автомобіль не розкіш... Адміністрація порту сприйняла за честь, а справжні власники в особі фірми «Констанція», зрозуміло, обурилися. Адже вартість автомобілів становила 283800 доларів США. Поцікавились, як платитиме УВС Київського облвиконкому. В доларах, російських рублях чи купонах? Інтерес виявився довготривалий, бо лише в травні цього року керівництво ГУВС Київської області цікавилось банківськими реквізитами.., які були їм добре відомі. Невже, натякаючи, що заплатять? Навряд, бо не заплатили й досі.

А в Російській Федерації, Великобрита[illegible] Україні є привід для розмов щодо «залеж[illegible]ного товару» на колесах.

Сергій ВЛАД.

Благословіть «Кобру»

Бозна-як, але факт залишається фактом: на одній з центральних вулиць Запоріжжя стався вилив чотирьох кілограмів ртуті. Усунули небезпеку, зібравши ртуть за лічені хвилини, рятівники загону швидкого розгортання «Кобра», створеного свого часу Штабом громадянської оборони України.

«Кобра» — це півсотні високопрофесійних рятівників, готових будь-якої миті виїхати на місце, де склалася надзвичайна ситуація, що загрожує здоров'ю людей чи технологічним процесам на критичних виробництвах. Як, скажімо, на коксохімічному заводі, де вони чергують цілодобово, а то навіть на гідролізно-дріжджевому заводі, де цього року зайнялося звалище, здіймаючи у повітря хмари отруйних речовин... Цього року «кобринці» здійснили понад сто екстрених виїздів. Не лише усували наслідки аварій, а й попереджали аварійні ситуації, заробивши від цих підприємств сотні мільярдів карбованців.

Незважаючи на страшну назву цієї команди, люди часто звертаються до неї безпосередньо. Подзвонила бабуся, пригадують рятівники, і повідомила, що з її льоху тхне часником: одразу запідозрили військові отруйні речовини. Але на місці з'ясувалося, що в льоху розлилася каністра з уайт-спіритом. Виправили становище і одержали благословення від старої жінки, а це — більше за економічний ефект.

Сергій БОРИСЕНКО.

На знімках: «Кобра» в дії.

Фото Валерія ЗУЄВА.

Ізяслав постаршає!

IV Міжнародна науково-краєзнавча конференція «Велика Волинь: минуле й сучасне» відбулася в одному з найдревніших міст Київської Русі — Ізяславі. Становлення міста пов'язане, кажуть, з діяльністю князя Володимира. Близько 30 докторів і понад 120 кандидатів наук з Білорусі, Канади, Польщі, Росії та України обговорили проблеми історичного минулого, окреслили шляхи подальшої історико-краєзнавчої роботи.

Як відомо, Хмельниччина — це не тільки частка Поділля. Велика північна частина області розташована на землях історичної Волині. Саме в дослідженнях цієї частини області плідно попрацювала археологічна група під керівництвом доктора історичних наук, професора Кам'янець-Подільського педагогічного інституту Іона Винокура. Його група зафіксувала на основі матеріалів розкопок, що на території нинішнього Ізяслава було прадавнє поселення. Але, як стверджує Віталій Нечитайло, колега Винокура з того ж педінституту, воно не має нічого спільного з літописним Ізяславом, який знаходиться у Білорусі. На конференції висловлювалися й інші думки.

Михайло ВАСИЛАШКО.
Хмельницька область.

До школи йдуть не лише учні, а й соціологи

Дбаючи про майбутнє української соціології, Інститут соціології НАН України вдруге проводить у Бердянську школу молодих учених. Цього разу в організації конференції взяла участь і кафедра соціології та філософії Бердянського педагогічного інституту, а також кафедра суспільно-гуманітарних дисциплін Азовського регіонального інституту управління.

Подібні конференції дуже корисні особливо тепер, коли відчувається брак потрібної інформації, коли сутужно у книговиданні тощо. Так, нинішня школа дала змогу обмінятися досвідом, ознайомитися з останніми новинками, які з'явилися в соціологічній науці, аналітичними матеріалами, зрештою, дала змогу талановитій науковій молоді поповнити свої знання.

Слухачами школи стали молоді викладачі, аспіранти, студенти вузів, соціологи-практики з Києва, Запоріжжя, Харкова, Тернополя та інших міст України. Взяли в ній участь і науковці з Росії та Польщі.

За підсумками роботи школи її учасникам було видано свідоцтва.

Валерій КАЗАКОВ,
науковий співробітник Інституту соціології НАН України, кандидат соціологічних наук, учений секретар Школи молодих соціологів України.

Ліки без рецептів. У музеї медицини

У Києві в Центральному музеї медицини відкрилася III Міжнародна спеціалізована виставка медичних препаратів «Фармакологія-94», зорганізована компанією МДМТ Groun Inc (Канада), за сприяння Міністерства охорони здоров'я України, НВО «Укрфармація» і Державного фармакомітету України. У виставці беруть участь світові лідери виробників лікарських препаратів.

«Фармакологія-94» не лише експонує сучасні фармацевтичні засоби, а й пропонує відвідувачам стати учасниками шести цікавих семінарів на актуальні теми. Виставка триватиме по 28 жовтня.

До ювілею великого гетьмана

У грудні наступного року виповниться 400 літ від дня народження державотворця, видатного полководця, стратега й дипломата Богдана Хмельницького. В календарі ім'я українського гетьмана стоїть серед імен найвизначніших політичних і державних діячів Європи і всього світу.

У рамках підготовки до ювілею, на батьківщині Б.Хмельницького, у стародавньому Чигирині, побував віце-прем'єр-міністр України Іван Курас. Він ознайомився з комплексом соціально-культурних, археологічних робіт, що проводяться на Замковій-Богдановій горі в Чигирині та в Суботові. Схвально відгукнувся віце-прем'єр-міністр на ідею чигиринців закласти у першій гетьманській столиці, колисці нашої державності, підвалини храму національного примирення, єдності і злагоди всіх українців, сущих в Україні і поза її межами.

Лідія ТИТАРЕНКО.

Президія Вищого арбітражного суду України, судді та працівники арбітражних судів України висловлюють глибокі співчуття сім'ї, близьким і товаришам передчасно померлого Голови Верховного суду України

БУТЕНКА Георгія Андрійовича.

Світла пам'ять про нашого колегу навічно залишиться у наших серцях.

Колектив редакції газети «Голос України» висловлює глибоке співчуття співробітникові редакції Дехтяреві М.Л. з приводу смерті його матері

Єфросинії Феодосіївни.

Дві години з послом Німеччини

Гості редакції

Трапилося так, що з перших хвилин гостювання в редакції Надзвичайного і Повноважного Посла ФРН Александера Арно та референта з питань культури Анки Фельдгузен звичні ролі помінялися: запитання переважно задавали гості, а журналісти відповідали.

Звичайно ж, центром бесіди було нинішнє економічне, соціальне, науково-культурне становище України і її зв'язки з сильним західним партнером.

Хоча «партнер» поки що звучить надто сильно. Александер Арно відверто сказав: німецькі ділові люди і досі підходять надто обережно до вкладання своїх капіталів в українську економіку. Причиною цьому — певна політична нестабільність і, що найголовніше, не досить продумані закони України щодо захисту прав інвесторів. «У вас, — сказав пан посол, — і досі не вирішено питання про приватну власність на землю. Причому мова не про те, щоб, скажімо, західний бізнесмен купив добрий шмат сільськогосподарських угідь і розпоряджався ними, як хотів. Мова про елементарне: ви запрошуєте, наприклад, зарубіжного підприємця будувати завод чи фабрику за найновішою технологією, а землю під це будівництво не продаєте. Хто ж почуватиме себе впевнено, коли господар цього клаптя землі зовсім інший? Хто гарантуватиме, що цей власник землі не прийде і не скаже: це моя земля, і фабрика це моя».

І хоч гість висловлював ці думки з певною долею жарту, але він попав, як кажуть, у саму точку наших проблем.

— Я знаю ваші труднощі, — зауважив Александер Арно, — але дивлюсь на вас як на велику країну в Європі. І нам би дуже хотілося разом працювати, разом розвиватися у світовій співдружності.

І знову ж додавав: але... Причому це «але» не стосувалося якихось високих матерій. Пан посол поділився свіжими враженнями від розмови з своїм співвітчизником, який з щирою душею пішов в український бізнес, вклав у спільне виробництво свої кошти, а згодом з гіркотою поскаржився: не можна працювати в цій країні, не вміють тут партнери дотримуватися угод, строків і даного слова. Та у нас, підкреслив посол, якщо хтось щось пообіцяв, то навіть, якщо понесе на цьому збитки, слова свого дотримає. Бо репутація — теж капітал.

Аналізуючи ситуацію в Україні, перспективу партнерських зв'язків між Україною і Німеччиною, як кажуть в офіційних колах, обидві сторони сходились на тому, що є все-таки немало можливостей і перспектив для спільних економічних і культурних проектів.

Наприклад, така. Ми нині можемо продавати Європі чисті натуральні продукти харчування — без всяких там пестицидів-гербіцидів, нітратів і іншої «хімії». Наші селяни мають прекрасний досвід вирощувати курку на натуральних кормах та ще й таку, що бігає на волі, вирощувати свинину, яка не втратила свого природного смаку. Хай такі продукти коштують дорожче, але на Заході є немало таких, що заплатять дорожче, аби тільки з'їсти натуральний продукт. У нас такі прекрасні чорноземи, що просто гріх не скористатися багатющими можливостями.

Підхоплюючи цю тему, Александер Арно схвально відгукнувся про українсько-німецькі спільні сільськогосподарські підприємства, які саме в цьому напрямку й працюють. Німці дають нам свою техніку, обладнання, ми ж своїми руками, досвідом, насінням, знаннями завершуємо справу.

Щодо знань, то пан посол з захопленням відгукнувся про наших вчених, про їхній серйозний вклад у світову науку, про їхній, зрештою, патріотизм.

А якщо до всього, що годиться для експорту, додати наш метал, який уже має визнання в світі, окремі галузі машинобудування, то це вже серйозні аргументи для входження України у світовий ринок. Тільки треба покінчити з, м'яко кажучи, сором'язливістю, позбутися комплексу неповноцінності і напружено працювати у цьому напрямку.

— Нам би дуже хотілося, — вкотре повторив гість редакції, — працювати з Україною. І вірю, що це нам удасться. Як і те, що ваша держава, попри усі її труднощі, швидко займе своє місце у світовій співдружності.

Анатолій КРАСЛЯНСЬКИЙ.

Продиктовано в номер

Стажери з України

Міністр закордонних справ Канади А. Уеллет зустрівся з представниками українських урядовців, які перебувають на двотижневому стажуванні у Канаді. Воно складається з навчання у канадському Центрі вдосконалення управління, ознайомлення з проектом економічного відновлення у місті Гемільтоні, зустрічей зі своїми колегами у федеральних установах, а також участі у канадсько-українській конференції з питань бізнесу в Торонто.

Як повідомив А. Уеллет, він задоволений можливістю зустрітися з групою українських урядовців, перебування яких у Канаді ілюструє розбудову особливих стосунків між двома країнами. Стажування українських урядовців здійснюється у межах канадської програми допомоги Україні, заснованої у 1991 році.

Спільні навчання

Між двома націоналістичними угрупованнями загрожує спалахнути збройний конфлікт. От-от може розпочатися громадянська війна. Міжнародні миротворчі сили мають запобігти трагедії. Такий сценарій міжнародних маневрів «Кооператив спіріт-94», які почалися в районі Велюве у центральній частині Нідерландів. У навчаннях, що проводяться в рамках програми «Партнерство заради миру», беруть участь близько 800 військовиків з країн НАТО: США, Великобританії, Німеччини, Голландії, Канади, а також України, Литви, Естонії, Польщі, Словаччини, Чехії, Швеції.

Мета маневрів — відпрацювати взаємодії підрозділів багатонаціональних сил за умов виникнення кризової ситуації. На думку багатьох експертів, коли б у колишній Югославії світове співтовариство вчасно зробило кроки щодо розділення ворогуючих сторін, то конфлікт не набрав би таких масштабів.

Чечня: Хасбулатов заявляє

«Режим Дж. Дудаєва перебуває у «глухій обороні», а сам президент Чечні втрачає ознаки нормального правителя», — заявив під час перебування у селищі Толстой-Юрт Р. Хасбулатов. На його думку, «після кривавої сутички опозиції з офіційним Грозним у районі Урус-Мартана 19 жовтня практично весь народ Чечні постав на боротьбу з режимом Дж. Дудаєва, і чашу терпіння переповнив терористичний акт, що його було вчинено минулої неділі у селищі Толстой-Юрт, де під час конференції за участю близько 1 000 представників старійшин і релігійних діячів республіки було підірвано автомашину з вибухівкою».

Боснія: і знову постріли

Учора з позицій боснійських урядових військ поблизу Сараєва знову відкривався вогонь по району зосередження підрозділів боснійських сербів. За повідомленнями головного штабу армії Сербської республіки, на високогір'ї Ігман мусульмани обстріляли сербську військову вантажівку і вбили кількох солдатів, що були у ній. Вогонь вівся з території демілітаризованої зони, контрольованої силами ООН.

Киргизстан: референдум відбувся

Референдум з внесення поправок до конституції Киргизстану відбувся, повідомили у центрвиборчкомі республіки. За попередніми даними, з 86 відсотків виборців, які взяли участь у голосуванні, 34 відсотки висловились за створення двопалатного парламенту.

За повідомленням наших власних кореспондентів та інформагентств.

Проблеми

Не вірні британській короні

Майже мільйон іммігрантів в Австралії не мають і не хочуть одержувати місцевого громадянства. Міністр імміграції і у справах етнічних груп Ніколас Болкус заявив у парламенті, що до переселенців, які не мають «постійної прописки», належать перш за все новозеландці, американці й вихідці з Європи.

Причини в усіх різні. Ірландці, наприклад, не бажають ставати повноправними австралійцями тому, що церемонія одержання громадянства передбачає складання присяги на вірність британській короні.

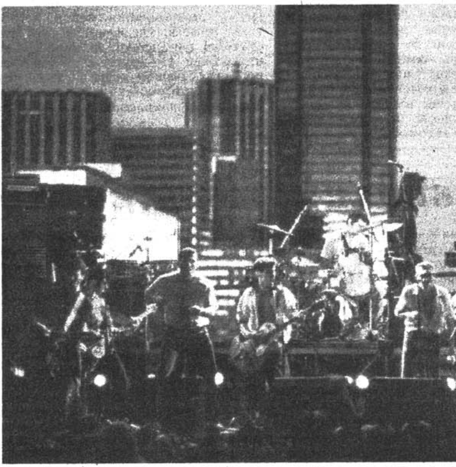
Раптом з'ясувалося, що серед осіб без громадянства і Нікі Даунер — дружина нового лідера Ліберальної партії Австралії Олександера Даунера. Вона приїхала з Англії 14 років тому і лише тепер, коли її чоловік став реальним кандидатом на пост прем'єр-міністра країни, замислилася над питанням про громадянство.

Сергій АЛМАЗОВ.

МУЗИКА БІДНИХ?

Погляд

Тривалий час рок-музика вважалася музикою бідних. Виступаючи на міських околицях та в робітничих клубах, музиканти прагнули мовою пісні висловити наболіле. Проте згодом шоу-бізнес зважив на популярність цього мистецтва і активно залучив рок-музикантів до свого конвеєра. Сьогодні банківські рахунки багатьох зірок мають мало спільного з тезою про «бідного рокера». Проте не в усіх. Рок-гурт, якого ви бачите на знімку, заробляє на життя такими от концертами просто неба на одній з околиць Парижа. Наркоманія, труднощі повсякдення, проблеми людських взаємин і пошуки духовних орієнтирів — головні теми пісень цих безіменних рокерів.

У ВІЙСЬКУ США СЛУЖАТЬ 3000 МУСУЛЬМАН

Ці дані навів перший у війську США мусульманський проповідник Абдель Рашид Мухаммед. Він висловив думку, що рішення американської адміністрації про необхідність запровадження посади імама в американських підрозділах, поряд з постами іудейських та християнських проповідників, що вже існують, є «дуже важливим кроком» для зрівняння у правах представників усіх релігійних конфесій.

Найскладнішою проблемою для мусульман в американському війську він вважає «безсистемність та нерегулярність проведення обов'язкових для правовірних п'ятиразових щоденних молитов». Разом з тим перший імам у збройних силах США підтвердив, що має намір домагатися від командування встановлення спеціальних перерв на молитви для мусульман, а також дозволу на будівництво мечетей чи молитовних будинків у гарнізонах, «де це дозволяють умови».

Олександр ЄЛИСТРАТОВ.

Не створивши сучасного автомобіля,

ми дамо дорогу іноземним фірмам

Автомобільний транспорт в економіці держави і в особистому житті громадян відіграє значну роль. В Україні цей вид транспорту перевозить більше як 60 відсотків пасажирів, більш як половину усіх обсягів вантажів, споживає понад половину пального. Тут варто нагадати, що автомобілів у нас на одну тисячу населення у сім разів менше, ніж у Франції чи ФРН.

Прогноз і досвід розвитку інших країн свідчать, що Україна найближчими роками має пережити процес бурхливої автомобілізації. Цей процес не може пройти стихійно і неконтрольовано тому, що призведе до кризового стану з безпекою, забрудненням довкілля та витратами пального. Тож слід активізувати процеси розвитку вітчизняного автомобілебудування, скерувати його в економічно і технічно ефективному напрямі. Потрібно забезпечити конкурентоспроможність автомобільної техніки як з погляду експорту, так і можливості виконання перевезень за межі України. Все це вимагає відповідності характеристик автомобільної техніки міжнародним нормам.

Експлуатаційні й споживчі характеристики автомобільної техніки можна умовно розділити на дві групи. До першої групи характеристик належать ті, що пов'язані з безпекою життя, здоров'я і майна людей, з охороною навколишнього середовища. Поряд з екологічними вимогами затверджуються як обов'язкові і вимоги до паливної економічності. Нормативи цієї групи характеристик підлягають обов'язковому контролю.

До другої групи належать характеристики, які визначають споживчі якості, — ефективність, комфортабельність, надійність, ремонтопридатність та інші. Ці вимоги мають добровільний характер.

На жаль, навіть за обов'язковою групою вимог більшість автомобілів і двигунів, вироблюваних у країнах СНД, відповідають міжнародним вимогам 10—15-річної давності. Деякі наші норми в 3—6 разів більші, ніж у розвинених країнах, в яких відмовляються від етиленового бензину, контролюють випаровування пального із системами автомобіля та холодний пуск двигуна, впроваджують як обов'язкову систему нейтралізації із зворотним зв'язком, вводять обмеження викидів твердих часток у відпрацьованих газах, контролюють і гарантують надійність систем нейтралізації з ресурсом 160 тис. км, вводять обмеження вмісту окремих груп вуглеводнів і сірки в пальному.

З 1992 року в країнах Європи вводять вимоги щодо дизельних автомобілів (R 49.02), які відповідають вимогам США 1991 року і в 2—2,5 раза жорсткіші, ніж вимоги чинних у нас стандартів. Програмою розвитку автомобілебудування України передбачено європейських норм 1995 року досягти у 2000 році. За рівнем шуму, який обов'язково обмежуть, наші автомобілі теж далекі від норм європейських.

Для України так само болючою, як і екологія, є проблема забезпечення транспорту пальним. Питомі витрати пального на одиницю транспортної роботи в 2—3 рази вищі, ніж у розвинених країнах. Споживання пального на 30—100 відсотків більше, ніж сучасним автомобілем відповідного класу. Не задовольняючись цим рівнем, світове співтовариство вводить ще жорсткіші вимоги до паливної економічності автомобілів.

Для заохочення виробників у досягненні високої паливної економічності й мінімальної безпеки автомобілів державні органи застосовують економічні, юридичні й адміністративні заходи. Так, наприклад, Австрія звільняє від податків автомобілі, що споживають пального менш як 5 літрів на 100 кілометрів. У США законодавчо введено бортову діагностику.

Рівень автомобілебудування визначає ступінь розвитку всієї економіки. На автомобільну промисловість працюють майже всі галузі промисловості. Піднімати автомобілебудування потрібно одночасно із суміжниками. Ще одна проблема в тому, що наша автомобільна промисловість була монополістом і майже ні за що не несла відповідальності. Крім того, їй приділяли не досить уваги і фінансування, а особливо в Україні.

Для того, щоб домагатися від автомобільних заводів виконання сучасних вимог до автомобілів, їм потрібні значні інвестиції і модернізація. Потрібно переглянути політику інвестицій, належних за програмою розвитку автомобілебудування. По-перше, в програмі декларовано перспективні вимоги, але немає ні достатньої фінансової, ні виробничої бази. По-друге, держава не має стільки коштів, щоб підняти автомобільну промисловість за заявленою номенклатурою і технічним рівнем автомобільної техніки.

Прискорено вивести автомобілебудування України на сучасний рівень можна лише за умови створення спільних підприємств з передовими іноземними фірмами на базі значної частини наявних автомобільних заводів. Так, наприклад, вийшла в гранди світового автомобілебудування Південна Корея. Фірми «Міцубісі», «Форд» та деякі інші є співавторами «корейського чуда». Навіть у передовій автомобільній Німеччині є значна частка американського капіталу, а в автомобільній промисловості США — японського. Досвід розвитку автомобілебудування країн Європи, Латинської Америки, Азії, Австралії свідчить, що без участі провідних інофірм побудувати сучасну автоіндустрію неможливо, ця участь відповідає державним інтересам.

Доцільно насамперед з метою скорочення вдвічі витрат пального, покращення екологічної ситуації, забезпечення КрАЗу й ЛАЗу конкурентоспроможними силовими агрегатами, заміни на ЛІАЗах, ЛАЗах, ЗІЛах, що є в експлуатації, старих двигунів на сучасні, більш економічні, створити спільне з інофірмою підприємство для виробництва дизелів. Як базу для СП слід розглядати моторні заводи харківського та запорізького регіонів.

Для управління процесами зниження забруднення довкілля й підвищення конкурентоспроможності автомобільної продукції і сільськогосподарської техніки треба прийняти Закон України про чисте повітря з нормативними вимогами і механізмом їх забезпечення.

У чинному законодавстві та нормах майже немає перспективних вимог, які примушували б зменшувати шкідливий вплив автомобілів на здоров'я людей та навколишнє середовище, покращувати паливно-економічні характеристики, скорочувати використання тетраетилсвинцю.

Потрібно також розробити і прийняти Закон про паливну економічність та альтернативні види пального. Потрібні радикальні економічні й юридичні заходи для скорочення споживання пального й заохочення використання його альтернативних видів, на які в Україні достатньо сировини. Розробити й законодавчо затвердити ефективну державну політику щодо імпорту й торгівлі автомобілями. Нашій економіці завдає великої шкоди така технічна політика в цій галузі, коли, наприклад, на вантажівки та легкові автомобілі з великими витратами пального і викидами шкідливих речовин податки багато нижчі, ніж на високоекономічні й малотоксичні європейські та японські автомобілі.

Вартість автомобіля в загальних витратах на його експлуатацію за весь період становить близько 10 відсотків. Бар'єр, створюваний для імпорту автомобілів, обернеться для держави збільшенням імпорту нафти і втратою конкурентоспроможності будь-якої продукції через зростання транспортної складової витрат за рахунок пального.

Перед нами вибір стратегії розвитку автомобілебудування та транспортно-дорожнього комплексу України. Від цього вибору залежатиме їх існування.

Віталій РЕВА,
заступник міністра транспорту України,
академік Транспортної академії України;
Анатолій РЕДАЮК,
директор ДержавтотрансНДІпроекту,
керівник адміністративного органу з сертифікації дорожніх транспортних засобів.

«Рапід» — швидкий, меткий, крутий

(Початок на 1-й стор.).

Як розповідають кадрові робітники підприємства, після кожної школи господарювання колектив АТП начебто заново вчився ходити, як після довгої і важкої хвороби. Кожен крок давався непросто, боляче, в муках. Заважали закляклість, консерватизм, стереотипи мислення. Але всі були одностайні — без Гриненка нічого цього не було б.

Сьогодні, як це не дивно звучить (бачте, знову стереотип мислення), Київська виробнича компанія «Рапід» — так зараз іменується АТП-13064, підпорядкована тільки одному «міністерству» — зборам акціонерів, які й призначають директора. Раніше можна було сподіватися, що держава не дасть померти, а зараз треба розраховувати тільки на себе. Чудес на світі не буває, і ті, хто думає, що назавтра після приватизації стане легше і краще, — глибоко помиляються. На жаль, і психологія людей не швидко змінюється — ставши власниками, люди краще працювати не стали. Щоб почуття власника увійшло в кров, треба час.

Нині «Рапід» структурно складається з чотирьох фірм. «Рапід-транс» — 40 вантажних автомобілів «Мерседес» обслуговують міжнародні перевезення. Що возять? Картон, продукти сільськогосподарського виробництва. Дев'яносто відсотків експортних обсягів перевезень припадає на Україну. Возять в Італію, Німеччину, Австрію, інші країни Західної Європи. Звідтіля обсяги перевезень в Україну складають тридцять відсотків, а решту імпорту доставляють у Росію. Замовників шукають самі. Розрахунки у валюті.

А як же трест їдалень, м'ясокомбінат, молочні кухні? Тобто ті внутрімісні перевезення, на яких власне і спеціалізувалося АТП-13064. Навряд чи ці перевезення високорентабельні. «Рапід-комерц» зобов'язаний п'ять років обслуговувати цих клієнтів. Щодня 360 автомобілів виходять на внутрімісні маршрути. Зараз таких клієнтів 60, а компанія може обслуговувати більш як 200. Цікава деталь. Раніше Київський м'ясокомбінат замовляв у АТП сто автомашин. І цього іноді йому було замало. А тепер, виявляється, сорок машин успішно справляються з обсягами перевезень м'ясокомбінату. Ось що таке рахувати гроші у власній кишені.

Ще один структурний підрозділ компанії — «Рапід-тех» — колишня служба головного інженера. Робота у компанії забезпечує їм сорок відсотків зарплати. Решту замовлень беруть зі сторони. Клієнтів шукають самі. Треба ж виживати.

І, нарешті, останній підрозділ «Рапіда» — «Рапід-сервіс». Це фактично станції обслуговування легкових автомобілів марок «Мерседес», «Фіат», «Iвеко», ремонту причепів великовантажних автомобілів. Кожна фірма має свого директора, бухгалтерію, повністю закінчений баланс. Міні-виробництво з повністю замкненим госпрозрахунковим механізмом. Про це Володимир Іванович Гриненко мріяв ще у 1985 році, коли прийняв одне з найвідсталіших у галузі АТП.

Проблеми? А в кого їх немає. Особливо зараз. Узяти хоча б здеформовану податкову систему. У вересні доходи «Рапіда» складали 4 млрд. крб. На податки пішло 3 млрд. 200 млн. крб. Хіба це нормально? Чим більше і краще працюєш, тим більше віддаєш. Хто ж буде працювати? Чому держава сама заставляє виробників шукати різні лазівки, щоб утриматися на плаву? Складається враження, що все зроблено, щоб підприємство не працювало. Мається на увазі не лише «Рапід». Мова вже йде в цілому про виробників. За умов, коли у 1993 році чотири рази змінювалися ставки оподаткування, хіба можна щось планувати, на щось розраховувати наперед...

Але «Рапід» і його лідер не здаються. Такий вже у них характер. Колектив однодумців-максималістів.

Леонід БРОВЧЕНКО.

До речі! Вони вже прийшли

«Хонда мотор»: на шляху до українського варіанта автомобіля

Вперше до фірмового тижня сервісу, котрий проводив один із лідерів світового автомобілебудування — японський концерн «Хонда мотор», входила Україна. Тиждень проходив у Києві. Протягом кількох днів можна було безкоштовно пройти діагностування, тестування, огляд техніки, усунути невеликі недоліки в її роботі. Потрібні запасні частини клієнти купували на 15 відсотків дешевше, ніж звичайно. Причому технічну допомогу, консультації надавали не лише українські механіки, котрі пройшли навчання у японських фахівців, а й співробітники самої «Хонда мотор», які спеціально прибули до Києва. Під час тижня сервісу фахівці якнайретельніше з'ясовували у власників автомобілів їхні враження від експлуатації машин, умови технічного сервісу, адже, починаючи з 1993 року, японський концерн випускає автомобілі, спеціально пристосовані до умов СНД. Приміром, у моделях, котрі йтимуть на український ринок, враховано особливості нашого низькоякісного пального, стан доріг та багато інших чинників. Причому спеціалісти схильні типізувати специфіку українських умов, відзначаючи в них наближеність до стандартів Європи та істотні відмінності від Росії, країн азіатського регіону СНД. Можливо, що в недалекому майбутньому ми побачимо суто український варіант автомобіля «Хонда».

Сергій ЛАВРЕНЮК.

З вірою у майбутнє...

Гарна в мене професія. Коли зустрічаюся з людьми, фотографую, вони стають кращими і завжди обдаровують тебе усмішкою.

Дивно, але мені від цього легшає на душі. Гляньте ось на ці фотографії — й обличчя людей вам усе скажуть. Знімки зроблено у Фастівському районі Київської області в селах Дорогинці й Великій Снітинці та в самому Фастові. Живуть тут люди, працюють і що найголовніше — будують плани на майбутнє. Печуть хліб, зводять будинки, кохають, майструють, шиють нові сукні, роблять гарні зачіски...

Хочеться тільки, щоб їм Бог дав кращої долі, бо працюють вони чесно й красиво. І щоб усмішка не сходила з їхніх облич.

На фото: майстри перукарні «Локон» у Фастові —завідувачка Валентина Вітюк і майстер-перукар Ірина Діденко;

у цеху ательє «Силует» (Фастів) акціонерного товариства «Господар»;

борошняний цех-пекарня акціонерного товариства «Господар» (Фастів); пекар-кондитер Ольга Сідько; майстер Любов Ляшенко; пекар Ніна Грибенюк;

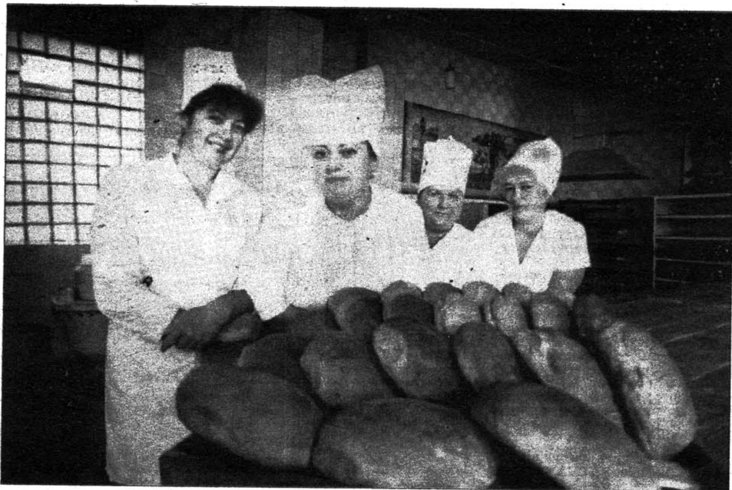
пекар-кондитер Катерина Шайдя.

Село Дорогинка: тут закінчують газифікувати село.

А це художні витвори пенсіонера В'ячеслава Федоровича Боржинського: «Всі свої вироби роблю з гіпсу, а ще фарба і лак» (с. Велика Снітинка).

Родина Іщуків (с.Велика Снітинка). Володимир Григорович працює завідувачем молочно-товарної ферми. Надія Олексіївна — завідувачка райархіву. Син Ігор — дев'ятикласник.

Михайло САЧКО.

Актуально

Андрій Жалко-Титаренко:

«Всю іноземну допомогу використаємо вдома...»

Тільки через кілька років після того, як упала «залізна завіса» й радянські люди отримали вільніший доступ до закордону, там, на благополучному Заході, збагнули: суть «совків» не лише в тому, що вони поповнюють злочинний світ, дурять еміграційні служби, працюють «пилососами», вигрібаючи весь мотлох і дешевий непотріб. Разом з туристами чи доморощеними торгашами у вільний світ почали виїжджати висококласні фахівці колишнього радянського ВПК, які могли зробити все — від пістолета Макарова до ракети-носія та компонентів ядерної боєголовки. Причому могли вони це робити де завгодно, точніше там, де краще платять...

Тільки зіткнувшись з можливістю зростання світового тероризму, ядерного шантажу з боку різного роду фанатиків-фундаменталістів, котрі перебувають при владі або рвуться до неї в своїх країнах, на Заході зрозуміли, що боротися з цим зворотним боком вигідного їм раніше «відпливу умів» можна, пропонуючи фахівцям і вченим рівнозначну заміну. Тобто нема вдома роботи за фахом — допоможемо з перепрофілюванням, забезпечимо матеріально і — головне — духовно, за покликанням.

Починаючи з 1992 року, на гроші урядів кількох провідних країн Заходу почали розробляти проекти створення і функціонування центрів, де займаються конверсією науки, пошуком занять для вчених, які раніше обслуговували могутній ВПК. У Москві вже працює такий Центр науки й технології.

Яке становище в цьому плані в нас, розповідає виконувач обов'язків генерального директора Національного космічного агентства України Андрій ЖАЛКО-ТИТАРЕНКО:

— Робота зі створення центрів у нас і в Росії почалася майже одночасно, з невеликим запізненням у нас, з різними джерелами фінансування. В Росії — ЄС, США і Японія, в Києві — США, Канада і Швеція. Ми отримуємо разів у чотири грошей менше. Обидва центри — відкриті для участі в них інших країн СНД і країн-донорів.

В Україні цією справою приблизно з 1992 року займався Держкомітет з науки і технологій, але через великі обсяги роботи в них він переклав її на плечі Національного космічного агентства України.

Нам порівняно швидко вдалося указом Президента ратифікувати угоду й підготовлені документи. Угоду ратифіковано 16 червня цього року, через три місяці після відповідної ратифікації в Росії, і набрала вона чинності з 17 липня. Угоду про створення центру підписано між Україною, США, Канадою та Швецією, але є певна зацікавленість до участі зі своїми коштами з боку Японії, Німеччини, були розмови з Європейським Союзом.

— Яка конкретна мета центру?

— Дати роботу вченим, які працювали в галузі створення зброї масового знищення і засобів доставки. Фактично в Україні над зазначеною зброєю працювали один-два академічні інститути, і все. А в галузі засобів доставки ми — лідери на світовому рівні. Наприклад, «Південмаш», його балістичні ракети не мають собі рівних у світі. Але й це не все. Є ще системи управління балістичними ракетами «Хартрону» (Харків), Київського й Комунарівського радіозаводів тощо.

Оскільки наше космічне агентство здійснює конверсію в галузі ракетобудування й космічного потенціалу України на потреби народного господарства, на космічні потреби, а не на виробництво сіялок, то й не дивно, що ми взялися за створення центру: його цілі й наші збігаються.

Сьогодні ситуація така: проведено два тури переговорів, приїздили дві групи експертів із США. Ми близькі до затвердження статуту центру. А практична його робота стримується тим, що ще не визначилися зі своїми представниками в адміністративній раді Канада і Швеція. Рішення про фінансування робіт центру прийматиме саме ця рада з чотирьох чоловік, по одному з країни-учасниці за рішенням урядів.

Оперативне керівництво здійснюватиме невеликий секретаріат на чолі з канадським ученим—виконавчим директором.

— Хто він?

— Доктор Остап Говалешко, канадський українець, вчений, фахівець з аеродинаміки. Формально його призначать зі створенням адміністративної ради. Він матиме трьох заступників: українця, американця і шведа. Характерна особливість нашого центру — адміністративна структура фінансуватиметься не за рахунок іноземної допомоги. Всю цю допомогу буде витрачено на здійснення проектів в Україні. Це наша перша вимога. Тобто не буде того, що гроші виділено, а в Україну нічого не доходить.

— А які напрями діяльності центру?

— Йдеться про конверсію науки. Це будуть проекти в галузі енергетики, екології, конверсії машинобудування, створення конверсійних технологій. Можливо, будуть і фундаментальні дослідження, але в невеликих обсягах. Кваліфікаційною ознакою для приймання заявки на проект буде те, що вчений працював над оборонною тематикою, і те, що під час роботи над проектом не розголошуватиметься секретна інформація. Мають бути мирні проекти — це категорична вимога. І наша, і наших партнерів.

Зі свого боку ми наполягаємо на тому, щоб проекти мали інвестиційні виміри. Тобто, щоб після реалізації проекту була перспектива подальшої роботи для цих вчених у нашому господарстві, в США. Щоб залучалися інвестиції в результаті цих проектів. Гроші треба використовувати не на консервацію потенціалу, а на те, щоб дати людям можливість нормальної переорієнтації свого потенціалу і подальшої роботи як ученого, а не продавця на товчку.

— Скільки грошей нам виділили?

— Дванадцять з половиною мільйонів доларів: 10 — США, 1,5 — Канада, 1 — Швеція. Це гроші урядів цих країн.

— Є така думка, що тимчасова допомога нашим талановитим ученим сприяє знищенню нашого наукового потенціалу. Мовляв, учених-лідерів виривають з колективів, які після цього нерідко хиріють, розпадаються. Як ви до цього ставитеся?

— Я вважаю цю точку зору неправильною, вигаданою. Я вважаю, що краще зберегти хоча б 6 лідерів, аніж просто втратити все. Сьогодні, як на мене, ситуація в країні така, що ми на межі втрати всього інтелектуального потенціалу. Далі: відомо, що Ейнштейн був один, Курчатов — один, Янгель — один. Якщо ми сьогодні підемо шляхом рівномірного роздавання невеликих коштів усім науковим колективам, то люди, котрі є генераторами ідей і справді рухають науковий прогрес, є ферментом наукового співтовариства, можуть отримувати стільки ж або навіть менше за ту наукову шахрайню, яка завжди крутиться навколо науки, чи за звичайних сірих фахівців. Такі люди просто вйдуть з нашої країни чи підуть у комерцію. Як мовиться, зрівнялівка — ледачому мати.

Якщо ми цих людей утримаємо три—п'ять років, то потім на цей «хребет» наросте «м'ясо». А втратимо, то потім робити буде нічого, будуть колективи без голів.

— А сьогодні в Україні хтось займається статистикою «відпливу умів»?

— На ці речі страшно дивитися. Звичайно, такі цифри є, але не в нас в агентстві. Це, слава Богові, не моє питання, у мене нема потреби щодня підписувати заяви про звільнення. Але в інших місцях картина жахлива.

«Відплив умів» не відбувається до Іраку. Поки що. Але причини цього — технічного характеру, пов'язані з тим, що нашим туди досить важко доїхати, а іракським емісарам — потрапити сюди. «Відплив умів» відбувається, звичайно, за кордон і в комерцію.

Але сьогодні народ навчився їздити, і ми від гіпотетичної можливості «відпливу умів» до Іраку чи Лівії підійшли до практичного її здійснення. Така загроза реальна.

— Повернімося до справ центру. Де тепер його статут? Чи заявлено його для реєстрації в органах влади?

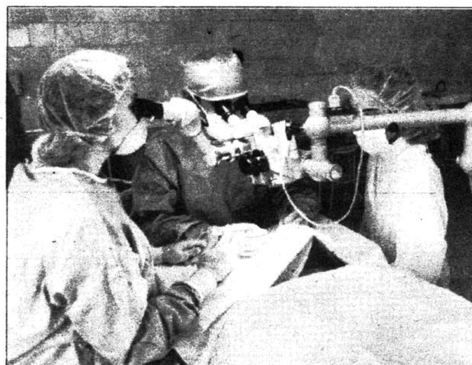
— Статут з нашими зауваженнями розглядають у країнах-донорах. Він фактично узгоджений. За процедурою його треба не реєструвати, а затверджувати — або указом Президента або постановою уряду. Заявку на це подала наше АЗС.

До речі, наш центр — це перша міжнародна організація зі штаб-квартирою в Україні. А ще я хотів би додати: термін подання заявок на проекти нашого центру, на отримання фінансування закінчується в кінці жовтня. Ті, хто подав попередні заявки, пройшов відбіркові тури, сподівається, вже до наступного літа отримуватиме зарплату в доларах.

— А куди ще можна звернутися бажаючим?

— До Космічного агентства. З листопада тут працюватиме тимчасовий секретаріат, який прийматиме заявки й консультуватиме з правильного їх оформлення. Адреса: Київ, вулиця Боженка, 11. Там можна отримати й форму заявки. Інформацію про це ми розповсюдили у відомствах ще в серпні.

Бесіду вів Володимир СКАЧКО.

Фотофакт

За фаховим рівнем — однакові

Так гарно висловився професор-офтальмолог із США Василь Селезінка про українських та американських окулістів, відвідавши відділення очних хвороб Івано-Франківської обласної клінічної лікарні. І образно додав: «Але наші лікарі стріляють з карабіна, а ви — з лука...» Ясно, що професор мав на увазі рівень технічної оснащеності вітчизняних лікарень.

З цих відвідин і розпочалася дружба, а точніше, шефство пана Селезінки, виходця з Прикарпаття, над очним відділенням обласної лікарні. Професор з Сент-Луїса подарував іванофранківцям сучасну апаратуру. Це — операційний мікроскоп для мікрохірургічних операцій на оці німецького виробництва, унікальну, поки що єдину в нашій країні, комп'ютерну установку для обстеження ока. Вона з великою точністю визначає заломну здатність середовища ока й видає інформацію миттєво на екрані, зокрема про те, якої сили лінзу треба ставити в разі видалення мутного кришталика. Не нахваляться лікарі й суперсучасним стерилізатором, якого не має ще й сам пан Селезінка. Йому, відомому вченому, для доброчинної акції цей апарат виділила німецька фірма. Стерилізує він швидко — до десяти хвилин, і інструментарій можна використовувати знову. За скромними підрахунками, тільки це обладнання коштує триста-чотириста тисяч доларів. Про дешевше також треба сказати. Бо без нього в багатьох лікарнях України не відбуваються операції. Перев'язочний матеріал, скальпелі та інший інструмент, налобні рефлектори, штучні кришталики, шприци разового використання, операційний одяг та багато чого іншого привозить із собою Василь Селезінка, коли їде на Прикарпаття. Приїжджали з ним і операційна сестра та молоді лікарі для обміну досвідом, а івано-франківський окуліст гостював у США.

Візити й дарунки американського професора не просто події, що залишили приємні спогади, та й тільки. Вони покликали до дії прикарпатських лікарів. Маючи у своєму розпорядженні один з найкращих серед обласних лікарень технічний арсенал та технологію (В.Селезінка продемонстрував свій досвід, прооперувавши не одного хворого у Прикарпатті), завідувач кафедри очних хвороб Івано-Франківської медичної академії Михайло Шкромида та завідувач очного відділу обласної лікарні Ігор Вітовський організували більш якісне і гарантоване медичне обслуговування. Точність діагностики й техніка операцій приводять до Івано- Франківська хворих з інших регіонів. Тепер 68 відсотків операцій на оці роблять у Прикарпатті. Ще три роки тому тут оперували лише 25 відсотків хворих. Решту відправляли до Києва, Одеси, інших науково-медичних центрів. Окулісти обласної лікарні відмовилися від комерційного використання нової техніки, як пропонували ділки від медицини, вважаючи це передчасним для нашого зубожілого суспільства.

Сама техніка без умілого використання не дасть ефекту. Тому прикарпатці звернули увагу на кадрову перестановку та інші організаційні заходи, що дадуть можливість у межах бюджету перебудувати систему медичного обслуговування офтальмологічних хворих.

На знімках: видалення мутного кришталика із заміною штучним за допомогою німецького мікроскопа для мікрохірургічних операцій проводить лікар Юрій Камінський; медсестри Галина Слободян та Іванна Василів готують інструмент до обробки в модерному стерилізаторі.

Фото Володимира МИГОВИЧА.

Укрінформ.

До 50-річчя Перемоги над фашизмом

Дружні взаємини вірменського та українського народів уповні визначились у роки Великої Вітчизняної війни. Тоді вірменський народ, звертаючись до українського, заявив, що «не складе зброю доти, поки не визволить священної землі України».

ЙШЛИ В АТАКУ ВІРМЕНСЬКІ ЗАГОНИ

З перших днів вторгнення фашистів на територію Радянського Союзу, тисячі синів вірменського народу стали лицем до смерті, захищаючи братню Україну, мужньо боронячи українські міста і села від гітлерівського нашестя. Згадаймо серед героїчних захисників Києва і Криму від гітлерівського нашестя. Вага цього тим значиміша, що, як казав адмірал Г.Ісаков: «Якщо ми складаємо шану тим, хто піддає небезпеці своє життя, героїчно захищаючи свій дім, свою оселю і сім'ю, то тим більше належить нам шанувати і віддавати належне тим, хто, не вагаючись, кидався у кривавий бій за дві-три тисячі кілометрів від своєї оселі, на землях братніх республік — захищаючи загальну справу, нашу спільну свободу і незалежність».

Згадаємо, зокрема, відважних захисників Києва і Криму, а з-поміж них командира 74-ї дивізії Андраніка Газаряна, воїни якої хоробро воювали на берегах Дніпра. За героїзм, виявлений тут, відзначено Золотою Зіркою 18 синів вірменського народу, серед них — Г.Мікаеляна, С.Галстяна, Є.Даніеляна, Л.Саркісяна, А.Погосяна, Г.Шагумяна.

У героїчним підпіллі та партизанських загонах на Україні діяло близько 8 тисяч вірмен, серед них і самостійні вірменські загони. У 1943—1944 рр.у Кіровограді діяло одне з найбільших партизанських з'єднань, що вписало славні сторінки в історію Великої Вітчизняної війни. Діяльність цього з'єднання відтворена в численних книгах, статтях, нарисах — і в кожному з них особливо тепло розповідається про відважних вірменських бійців. Ось що, зокрема, відзначав відповідальний секретар Кіровоградської облпрофради А.Шаповалов: «У важкі роки фашистської окупації вірменські партизани на чолі зі славним командиром Г.Степаняном у Кіровоградській області разом із усім народом проявили себе як мужні бійці. Ім'я героя партизанської війни, командира партизанського загону Галуста Степаняна передаватиметься із покоління в покоління».

В з'єднанні Героя Радянського Союзу генерал-майора М.Наумова був і вірменський загін. Про створення цього загону, його численні подвиги та героїзм вірменських партизанів він розповів у книзі «Над прірвою», написаній на основі реальних подій, безпосередніх вражень. «Загін мого з'єднання, — писав М.Наумов, — складався із синів вірменського народу. Це був найкращий партизанський загін за всю Велику Вітчизняну війну в Радянському Союзі. З ним пов'язані численні сторінки бойових дій з'єднання кіннотників. У важких боях, у виснажливих походах загін ніколи не здригнувся, ніколи не похитнулася його багатолітня єдність, він завжди точно виконував завдання і доручення — повсякчас вселяючи в усіх мужність і витримку. Вони разом з усім з'єднанням діяли як провісники перемоги. За це — доземна їм шана від українського народу: всьому загонові й кожному з його партизанів-бійців».

Під час визволення України та її столиці відзначився військовою доблестю командир корпусу генерал-майор Саргіс Мартиросян. Йому випала честь стати першим начальником військового гарнізону визволеного Києва.

Серед визначних сторінок визволення України — визволення Криму. Ці сторінки написані також ціною життів тисяч вірменських бійців та офіцерів. Історія підпільної організації, створеної вірменською молоддю у Криму, стала темою окремої книги. Капітан Гарутюн Чакрян у числі перших піднів на Сапун-Горі переможний прапор 77-ї дивізії і був удостоєний звання Героя Радянського Союзу. Цього високого звання удостоїлись також — Айдин Гарутюнян, Агван Бабаян, Симон Багдасарян, Гарутюн Мкртчян, Вардгес Ростомян, Ішхан Серібекян, Хорен Хачатрян. Звання Героя удостоєно й Ашота Маргаряна, який, рятуючи командира, своїм тілом заступив його від ворожої кулі.

У боях на Україні, у визволенні її багатьох міст і сіл безстрашно бились вірменські воїни. А під гаслом «Усе для фронту!» вірменські трударі надсилали Україні все можливе: створену власним коштом танкову колону «Давид Сасунський», військове обмундирування та бойові припаси, надавали й матеріальну допомогу під час відбудови українських міст.

Женя ЦЕРУНЯН.

Млин на колесах

У цехах Олександрійського заводу «Автомаш» готують до запуску в серійне виробництво самохідний млин. Розміщений на платформі потужного автомобіля «КрАЗ», він здатний побувати протягом робочого дня у 2—3 населених пунктах і обслужити принаймні півтора десятка «помольців». Його продуктивність — до 400 кілограмів високоякісного борошна за годину. А головне — не треба їхати до млина, він сам прибуде у двір.

Григорій ГРИНЬ.

Полтавська область.

Європа так і не побачила наших молодих музикантів...

А чи знають їх та багатьох інших виконавців на Батьківщині? Про це замислилися на УТ і розпочали нову програму

На Українському телебаченні започатковано нову програму—шоу «Classic premier». Запис першого випуску відбувся 27 вересня у палаці «Україна». Задумана як постійна, програма «Classic premier» покликана ознайомити широку громадськість України з молодими талановитими співаками, інструменталістами, диригентами, які вже стали лауреатами міжнародних конкурсів, здобули визнання за кордоном, проте на Батьківщині здебільшого широкому загалу невідомі. Чи ви чули, наприклад, про Павла Фенюка (баян) — володаря п'яти гран-прі на конкурсах у Німеччині, Італії, Іспанії? А про скрипальку Аліну Комісарову, якій після перемог в Італії, Іспанії та Англії пощастило грати в концерті з легендарним Ієгуді Менухіним? А Богдана Стельмашенко (флейта) ще навчається у консерваторії, але вже є лауреатом конкурсу імені П. Лантьє в Парижі, стипендіатом фірми «Ямаха». Володимир Шамо (фортепіано) володіє символічним кришталевим ключем від «головного» рояля Швеції, а ще він — єдиний неамериканець, який має почесний сертифікат визнання, виданий палатою представників штату Массачусетс (США).

І ось весь цей «букет», справжнє сузір'я обдарованих юнаків та дівчат: співаків Валентину Степову (сопрано), Любов Канюку (меццо-сопрано), Олексія Рибчинського (тенор), вже прославленого диригента Вікторію Жадько, інструменталістів Мілану Чернявську (фортепіано), Романа Усенка (тромбон), фортепіанний квінтет «Київ», «Арт брас квінтет» та молодіжний духовий оркестр Київської консерваторії під керуванням Олександра Потєєнка, — зібрала «до купи» у програмі «Classic premier» автор творчої концепції, відома тележурналістка Тетяна Мілєніна. До участі також було запрошено оркестр Держтелерадіо на чолі з Володимиром Сіренком та лауреатів Державної премії імені Тараса Шевченка, народних артисток України, уславлених співачок Євгенію Мірошниченко, Євдокію Колесник. Тож такому зібранню артистів високого класу позаздрила б будь-яка європейська (і не тільки) країна. Адже там аналогічний концерт був би майже неможливий: музиканти такого рівня коштують дуже дорого! А наші майстри виступали безоплатно, щасливі й горді вже тим, що їх запросили грати і співати на головній сцені країни. Для них, не випещених увагою вітчизняної публіки, дорога кожна зустріч зі слухачем, кожна — нагорода вийти на сцену. Від себе додам, що при «європейському» підході та за нашої перманентної відсутності коштів ми їх узагалі ніколи не почули б і не побачили б.

А що ж ми, тобто той самий бажаний слухач? Чи достатньо цінуємо своє національне надбання, наш «золотий фонд», який ще не встиг опинитися по той бік кордону, приблизно так само, як і український метал, цукор та інші багатства (хай вибачать мені артисти за таке прозаїчне порівняння)? Не вірите? Тоді послухайте сумну історію про те, як не підкорили Європу молодіжний духовий оркестр та «Арт брас квінтет» (керівник О. Потєєнко).

Новий рік малював перед «Арт брас квінтетом» (у складі Олега Єфремова, Івана Мороза, Олександра Григоренка, Віталія Киричука та керівника Олександра Потєєнка) найрайдужніші перспективи. Молодий колектив музикантів виступив у кількох телепрограмах (Арт-майдан, Нон-стоп рандеву), здійснив кілька фондових записів на радіо. Підготував понад 50 концертних творів різних стилів та епох «від Баха до Оффенбаха». А тут наспіло запрошення разом зі студентським духовим оркестром узяти участь у Всесвітньому карнавалі в Кельні (Німеччина). Програма насичена, вельми цікава: парад духових оркестрів з усіх європейських країн, карнавальне шестя, а головне, щоденні виступи оркестру й квінтету з майже годинною програмою.

Ентузіазму хлопців не було меж. Розучували обов'язковий репертуар, готували національні костюми і... готувалися підкорити Європу. Були певні своєї майстерності. А тут ще пролунали дзвінки з пропозиціями гастролей до Англії та Франції — в разі успішних виступів у Кельні. Як було не радіти, не бути окриленими? Та життя готувало свої несподіванки.

Неприємності розпочалися за два тижні до карнавалу. У фінансовій підтримці відмовив спонсор — один з провідних банків, кинувши колектив напризволяще. Але відступати було нікуди: вже все готово, і в Кельні на них так чекали! Затверджено програми виступів, німецька сторона полагоджувала всі витрати на перебування 34 осіб та страхування майна і музикантів. Адже це вперше українські музиканти мали взяти участь у такому знаменитому традиційному святі. Тож хлопці рішуче влізли у борги (з оформленням віз та вартістю дороги виливалася у чималеньку суму в німецькій валюті), бо не могли підвести організаторів. «Бомба» вибухнула за два дні до очікуваного виїзду. Верховна Рада прийняла Закон про обов'язкове ліцензування транспорту, що має виїздити за межі України. Зрозуміло, що на момент виїзду оркестру жодна транспортна установа не мала подібного документа. Колектив звернувся по допомогу до заступника міністра транспорту з проханням дозволити виїзд автобуса з музикантами. Своє прохання долучив посол Німеччини в Україні. Але бюрократичний апарат залишився незворушний. Хоч як пояснювали, як благали, нагадуючи про почуття патріотизму... Подумаєш, посол, а це 34 оркестранти зі своїми костюмами, інструментами (а чого коштувало, до речі, отримати дозвіл на їх вивезення!) та нестримним бажанням будь-що ознайомити Європу з творами українських композиторів, зі спеціально написаною О. Потєєнком п'єсою «Карнавал»!.. Хлопці хотіли довести, що Україна не якась там terra incognita, а культурна європейська країна з багатими музичними традиціями...

Одне слово, карнавал у Кельні відбувся без нашого оркестру. Плакали і гастролі. Гроші (і наші, й їхні) пропали. Європа так і не побачила українських музикантів. Перервано всі контакти та зв'язки. Во втрачено довіру, порушено СЛОВО. І всі пояснення здаються банальними, дріб'язковими і не виправдовують. Це прикрий, але далеко не поодинокий випадок у житті наших майстрів.

Ось з подібним ставленням до культури, подібним становищем митців у нашій державі не хочуть більше миритися ані автори й творча група «Classic premier», ні музиканти, які взяли участь у цій програмі. А вилилось усе у справжнє свято Музики, Молодості й Краси, яке, сподіваюсь, не пропустять телеглядачі й не залишаться байдужими. Хочеться вірити також, що передача змусить наших державних мужів нарешті повернутися обличчям до ТАЛАНТУ і цінувати його як він на те заслуговує.

Ірина СІКОРСЬКА, музикознавець.

На знімку: «Арт брас квінтет» на репетиції. Керівник — О. Потєєнко.

Як ми живемо?

Факти • Події • Коментарі

«Плодоовоч» бореться за овочі

А селяни тим часом спокійно продають їх на херсонських ринках. За нижчими, ніж у міських магазинах, цінами.

На недавньому осінньому ярмарку колгоспи і радгоспи завдали нищівного удару місцевому оптово-роздрібному об'єднанню «Плодоовоч». Вони продавали продукцію полів наполовину дешевше, ніж 50 магазинів об'єднання. Це змусило і городян, і керівництво «Плодоовоча» критично подивитися на ситуацію із забезпеченням міста овочами та плодами.

У керівництва об'єднання є по суті єдиний аргумент щодо необхідності свого існування. Воно вважає, що ніхто, крім названого, не зможе припасти для Херсона овочі на зиму. Справді, за даними заготівельного відділу, на середину жовтня вже закладено більш як 2000 тонн картоплі, 1500 — цибулі, 218 — моркви, 139 — капусти, засолено значну кількість помідорів, огірків. Заготівля продукції триває. Але й те, що вже вдалося зробити, значною мірою зможе задовольнити потреби міського споживача. Особливо, якщо врахувати рівень сьогоднішніх цін, які відверто «кусаються». Ще один аргумент на користь об'єднання — наявність солідної матеріальної бази, чи, простіше кажучи, просторих овочесховищ. На цьому всі позитиви й закінчуються.

Реальність диктує нові, досі незвичні умови виживання. І основний клопіт постачальників городини— попит на неї. Річ у тому, що «Плодоовочу» стає дедалі складніше конкурувати не тільки з господарствами, а й з селянами, які щодня привозять свою продукцію на ринки і своїми цінами зацікавили городян. З жовтня я обійшов ряд магазинів об'єднання і поцікавився цінами. А потім порівняв їх з базарними. Вийшла досить дивна картина. Так, плодоовочеві магазини продавали кілограм картоплі по 12 тисяч, моркви — по 14, капусти — по 10, буряків та помідорів — по 7 тисяч карбованців. А дядьки із сіл знизили їх вартість майже наполовину. Причому якість товару була явно на користь останніх.

Отже, дозвіл для працівників «Плодоовочу» купувати продукцію в населення фактично не виправив їхнього скрутного фінансового становища. А щодо колгоспів і радгоспів, то, за словами завідуючих магазинами №№ 6 і 8 Майї Іващенко й Наталії Харламової, господарства диктують свої умови. Їм вигідніше діяти без посередників, нагромаджувати готівку за проданий товар. Подих ринку, навіть легесенький, збив із ритму численні торговельні точки об'єднання. Постало питання, як вижити. Взяті в банку на початку нинішнього року 75 мільярдів карбованців кредиту становища не рятують. Ледь вистачає на заробітну плату працівникам. А ще ж треба й повертати цей кредит.

Який вихід бачать керівники об'єднання «Плодоовоч»? Директор об'єднання Валерій Дугін неодноразово заявляв, що значні проценти, які треба повернути за кредити, не сприятимуть поліпшенню забезпечення городян, бюджетних організацій міста овочами. Можна, звичайно, відмовитися від послуг цієї організації, але хто у такому разі візьме на себе її функцію? Хто подбає про асортимент овочів і фруктів узимку?

Схоже, що на ці та інші запитання доведеться відповідати Херсонському міськвиконкомові, який має намір виправити наявні перекоси.

Іван КАЛИНИЧЕНКО.

Херсон.

Ви приїхали в Крим

відпочити чи побачитися з родичами. А як виїхати із Сімферополя назад, додому?

Сімферопольський залізничний вокзал... Тут завжди багатолюдно. І в самому приміщенні, і навколо нього, і навіть у сквері, що неподалік. Щоправда, сьогоднішня ситуація не йде в жодне порівняння з літньою. Як-то кажуть, лихо не без добра. Епідемія захворювання на холеру сколихнула весь півострів. От і на вокзалі враз стало чисто, з'явився якийсь затишок. Скрізь йде жвава торгівля напоями у пляшках. Випивши, одразу ж можна здати тару і отримати гроші.

Та не подумайте, що із зменшенням потоку пасажирів проблеми зникли. З квитками на поїзди так само надзвичайно складно. «Виручають» посередники, котрі скуповують у якийсь спосіб квитки і перепродують. Їх ми бачимо біля кас, на пероні. Пропонують квитки геть на всі поїзди, які курсують із Сімферополя. Звісно, ціни «кусаються». До Одеси, приміром, із вас візьмуть два номінали вартості, до Києва — три, а от до Львова чи Москви заправлять не менш як чотири.

Пробувши на вокзалі цілий день, мені вдалося поговорити з деякими посередниками та пасажирами. Хлопець років двадцяти двох стоїть з цілою пачкою квитків. Цікавлюсь, а коли йому не вдасться все реалізувати, що тоді? Хлопець усміхається із мого дивацтва і пояснює: «Я ж не продаю за номіналом. Хай залишиться кілька квитків, але продані все перекриють у кілька разів». Парадоксальна ситуація: квитків у касах нема, а поїзди відходять з незайнятими місцями майже в кожному вагоні.

А якщо в людини, скажімо, не вистачає грошей, тим більше, що ціни на квитки й так високі?.. У такому разі виїхати практично неможливо. Провідник заправить за проїзд ще більше, аніж отой самий посередник.

Особливо важко із поїздками до Москви. Сьогодні через неї змушені їхати всі, хто прямує навіть в інші регіони Росії. Влітку були поїзди до Новосибірська, Мурманська, Воркути, Челябінська, Омська, Нижнього Тагіла, Красноярська... Тепер, якщо вам треба виїхати в ці краї, єдина дорога — через Москву. А кількість поїздів до столиці Росії зменшилася вдвічі.

... Жінка приїхала до сина в армію на день складання ним військової присяги. Життя склалося так, що вона мешкає в Нижньому Новгороді, а син із батьком постійно живуть в Івано-Франківську. Та мати є мати. Пробула в Криму, в частині, де служить син, кілька днів, а за цей час вартість квитків на поїзди до близького зарубіжжя зросла в півтора раза. Як не хотіла звертатися до колишнього чоловіка, а змушена була попросити його вислати телеграфом мільйон карбованців. Бачачи моє здивування, Ольга Миколаївна Коропчук (так звуть її) пояснює: «Перекази із Росії в Україну телеграфом не приймають».

В адміністрації залізничного вокзалу мені сказали, що правоохоронні органи стараються як можуть боротися із спекулянтами. Та нині це робити нелегко. Скрізь так звані договірні ціни. Немає закону, щоб, скажімо, когось притягти до відповідальності за спекуляцію. Бо це сьогодні іменується іншим словом — комерція. Отакі-то реалії.

Олександр ПІЛАТ.

Купили... домовину?

Страшно народжувати, а ще страшніше — вмирати

Смерть завжди приходить несподівано. Тож багато людей, особливо похилого віку, до її приходу готуються. Так було, так є, так, мабуть, і буде. Тільки раніше було простіше. Збере людина за кілька років півтори-дві тисячі карбованців, накупить хусток, свічок та інших необхідних при здійсненні ритуалу речей і впевнена: поховають як слід. Та ще й діти, онуки, родичі потурбуються. Якщо вони, звісно, є. А не так, як у жительки селища Голованівська Ксенії Степанівни Костриги, яка змушена доживати віку із старшою сестрою.

Свого часу вона, незважаючи на інвалідність, працювала на місцевому хлібозаводі. Тепер уже на пенсії. От і вирішила підготуватися до останньої дороги. Собі й сестрі на похорон дещицю накладати. Була вже й здійснила задумане, та в один день заощадження «згоріли». А потім пішли інфляції, лібералізації, гроші, що були в ощадкасі, стали нічого не варті.

І все ж Ксенія Степанівна викрутилась, чим немало подивувала своїх земляків. Зібравши за кілька місяців із своєї та сестриної пенсій мільйон карбованців, купила одну труну, поставила її на кухні. «Нехай буде хоч одна на двох, —пояснювала цікавим. — Невідомо, хто першим з нас помре. Тільки зайду на кухню, а вона так свіжою сосною пахне».

Історію цю розповів мені бригадир тракторної бригади з села Трояни Володимир Кучеренко. Так, ніби як жарт. А в мене від тої розповіді волосся дибки стало. Зрозумівши, Володимир Костянтинович усмішку сховав. Їм, селянам, усе-таки легше, не так, як міським жителям. Коли вмирає хтось, колгосп і труну зробить, і продуктів на поминки випише. Транспорт виділять, яму викопають, обід поминальний зроблять. А як у місті, у скільки мільйонів похорон обходиться?

Начальник спецкомбінату комунально-побутового обслуговування Кіровоградського міськвиконкому Анатолій Ковальов «порадував» сумною новиною:

— Перед нашою з вами розмовою труна коштувала в нас 648 тисяч карбованців. А оце зайшла бухгалтер і сказала, що остання поставка дощок вже була по 4 мільйони за кубометр. Значить, і труна тепер коштуватиме 1—1,2 мільйона. Та ще й дошка йде далеко не найкращої якості, малоцінних порід. А ціна зростатиме десь мільйонів до шести. Були і в мене випадки, коли люди приходили та розповідали, що купували заздалегідь труну у приватників по мільйону і півтора, а дізнавшись, що у нас дешевше, тільки руками розводили.

У реєстратурі спецкомбінату дали довідку і про ціни на послуги під час похорону. Ціна музичного супроводу взагалі смішна — 9 тисяч карбованців. А оркестр уже 182 тисячі, 200 тисяч коштує катафалк. Викопати яму — 50 тисяч.

Не буду переказувати всього прейскуранту. Він охоплює більшість необхідного. Вінок — 36 тисяч, стрічка з написом — 17 300. Та це все стосується громадянської панахиди. А якщо людину за бажанням її чи рідних ховають за православним обрядом? Священик бере по-божому — 100 тисяч карбованців. А ось працівники громадського харчування й торгівлі... Мені навели таку цифру: поминальний обід на 50 осіб, зготований зі своїх продуктів, обійдеться мінімум у 2 мільйони. Точніш, обходився, тепер буде дорожче. Свічками спецкомбінат не торгує, треба купувати в церкві. Хустки, рис, цукерки... Те привезти, те відвезти, а те негайно дістати, бо не врахували. За найскромнішими підрахунками, і в п'ять мільйонів не вкластися. Де їх узяти простій людині? Тому й не дивно, що найголовнішим — трунами стали заздалегідь запасатися.

За словами Ковальова, переважна більшість підприємств і організацій допомагає ховати своїх померлих ветеранів. Подекуди роблять труни, решта просто гроші перераховує. А якщо небіжчик чи небіжчиця жили самі, хто тоді і за чий рахунок їх ховатиме? Робитиме це спецкомбінат, а кошти виділить соцзахист. Мільйонів два з копійками! Раніше їх повністю вистачало на громадянську панахиду. Труна, яма, музичний супровід у запису, транспорт, поминальне слово про покійника. (Обід, священик і таке інше до переліку послуг не входять.) Тепер, після зростання цін, збільшаться і витрати. Де взяти кошти? Певно, доведеться знову соцзахистові розщедрюватися. Тільки буде усе це без повного ритуалу, наполовину. Не прочитає молитву батюшка, не зберуться за столом рідні й близькі. Одробила людина вік — і ніби її й не було. І літатиме сиротливою душа покійника над рідними місцями і на дев'ятий день, і на сороковий, і через півроку, і через рік. Це не просто ліричний відступ. Дев'ятини і сороковини теж входять до православного звичаю поминати покійного. І теж потребують витрат немалих. Як подумаєш, у що це виллється для згорьованих рідних при нинішніх наших статках, моторошно стає. Страшно народжувати, а вмирати — ще страшніше.

Микола ВОЛОК.

Кіровоградська область.

В'яжуть зв'язківці по руках і ногах

Пошлемося на приклад свого району. Оголосили у нас нову, в кілька разів вищу, ціну за користування радіоточкою, а в касах відділень зв'язку з абонентів стали вимагати оплату ще на 25 відсотків вищу.

— А це, — аргументували, — за другу програму!

Довгенько довелося переконувати місцеве керівництво зв'язку в тому, що переважна більшість трудового люду району про другу програму радіомовлення навіть не чула, а подібне нововведення — чистісінське обдирання населення. Розрахунки, очевидно, були прості: в районі близько 15 тисяч радіоточок, доки хтось там докумекає, що то за друга програма, дивись, з миру по нитці...

Зваба — що сверблячка: чухаєшся і ще більше хочеться. Одне не вдалося, чому б не вхопитися за друге. Нещодавно в нашому районі, одному з перших на Сумщині, запровадили похвилинну оплату за місцеві телефонні розмови. З приватного телефону — 17 карбованців за хвилину, з решти — п'ятдесят. Натомість пообіцяли знизити абонентну плату на 25 відсотків (з п'яти тисяч карбованців на місяць).

Як виявилося, зв'язківці зробили хід конем. Через місяць-два абонентну плату за приватні телефони підняли до 7,5 тисячі карбованців. Отож, тепер, замість колишніх 5 тисяч карбованців, з похвилинною оплатою за переговори, доводиться платити щомісяця близько 15.

Подібним витівкам служби зв'язку, здається, немає меж. Ще нещодавно конверти для листів у межах України коштували 102 карбованці, через тиждень-два ціна на них зросла до 240. Нічим вони не відрізнялися від попередніх, хіба що виготовлені Черкаською друкарнею та навіть без клейової обляміввочки. Але навіть на цій цифрі зв'язківці не зупинилися. Нині конверт, знову у межах України, коштує вже 650 карбованців.

Або ще таке. Якось ми попросили товариша з Мінська надіслати нам ампулки для авторучки. Той надіслав три ампулки, звісно, заплатив і за послуги зв'язку. Коли ж звернулися на пошту, щоб одержати бандероль, то нас змусили сплатити за послуги... 700 карбованців!

Постскриптум. Доки збиралися з відправкою листа, ціни на конверти в межах України підстрибнули до 800 купонів. Тепер уже виробництва Сумської облдрукарні, теж без клейової обляміввочки.

В. СТЕЦЮРА, М. СОКРУТА,
ветерани праці.

Недригайлів Сумської області.

Чи влаштовує підприємців?

або Ще раз про Положення про державну реєстрацію суб'єктів підприємницької діяльності

Бізнес, як відомо, може бути легальний і нелегальний. Легальний бізнес починається з його реєстрації. В цивілізованих країнах цей процес максимально спрощено. Щоправда і легальним бізнесом там займаються не одне сторіччя, і за цей період можна було створити щось цивілізоване. А як же у нас в Україні?

Основою законодавства України, регулюючого ці питання, став Закон «Про підприємництво», який прийнято 7 лютого 1991 року. Спочатку він визначав, що суб'єкти підприємництва реєструються протягом місяця, передбачав перелік документів, необхідних для реєстрації. Пізніше строк реєстрації було зменшено до 15 й останнім «Положенням...» — до 5 робочих днів. Коли зважити, що більшість суб'єктів підприємництва створюються під вже визначені роботи, послуги, угоди, то стає ясно, що зменшення строків (хоча б на папері) — це поступ.

В решті, на жаль, як на мене, руху вперед, до цивілізованості, в цьому питанні не сталося. Хоча є й інша точка зору. Наприклад, висловлена в інтерв'ю нашій газеті від 22 вересня начальником Головного правового управління Держкомітету України зі сприяння малим підприємствам та підприємництву Віктором Седих. Можливо із суто теоретичної точки зору правда Віктора Федоровича, що нове «Положення...» передбачає «цивілізований механізм державної реєстрації, близький до стандартів високорозвинених країн». Проте, подивімося на цей документ з практичної і правової точок зору.

Як і раніше, для здійснення держреєстрації подавали документи, передбачені новим «Положенням...», з єдиною різницею у тому, що замість І примірника заяви тепер подають 3 примірники реєстраційної картки. Як бачимо, спрощення жодного, а навпаки. Мало того, якщо раніше заяву можна було написати в довільній формі, то тепер бланк картки змушує заявника досить докладно викласти основну інформацію про суб'єкта підприємницької діяльності. А в деяких виконкомах процес отримання реєстраційних карток та їх оформлення межує з чиновницьким безглуздям. Доводилося спостерігати в одному райвиконкомі Києва, де в приймальні години до зав. відділу з питань підприємництва стояла черга потенційних підприємців... на отримання бланків(!) реєстраційних карток. Після їх заповнення ці підприємці знову ставали в чергу, але вже до заступника голови виконкому, кабінет якого був в іншій будівлі, і, як правило, з наступний приймальний день для того, щоб підписати заповнені картки. І лише після цієї «цивілізованої» процедури відділ виконкому з питань підприємництва зволяв прийняти документи на оформлення. Про які п'ять робочих днів, відведених для реєстрації, може йтися, якщо врахувати, що строк реєстрації розпочинається з моменту прийняття документів у відділі з питань підприємництва, а до цього ще потрібно, як бачимо, добре побігати по кабінетах.

Розгляньмо наступне нововведення — п. 11 «Положення...». Він передбачає, що на печатках і штампах суб'єкта підприємницької діяльності зазначають номер свідоцтва про реєстрацію. На практиці це означає не що інше, як додаткове візування зразків печаток й штампів, яке здійснює той самий заст. голови виконкому в ті ж приймальні дні й години, після того ж багатогодинного стояння в черзі і лише після візування цих зразків зав.відділу з питань підприємництва.

Для чого потрібна ця процедура, яка здійснюється вже після отримання свідоцтва про реєстрацію? Тільки для отримання двох підписів! Які нічогісінько не вирішують, адже печатки для підприємців усі стандартні — круглі, тільки назви підприємств на них різні й, відповідно, номери свідоцтв. Нащо візувати? Так треба. Кому? Його величності чиновнику, аби знали, хто він такий. Схоче — поставить підпис, а схоче — потримає днів зо два. Час минає. А час, як відомо, — гроші.

А взагалі «Положення...» прогресивне, але не про нас писане, бо докорінно суперечить не одному нормативному актові, в тому числі й відомчому.

Як сказав мені, коли я готував цей матеріал, один відповідальний чиновник: «Для мене інструкція мого міністерства — основний закон, навіть якщо вона суперечить Конституції та іншим законам. Бо каратимуть не за порушення закону, а інструкції».

Уявляється, що авторові «Положення...» насамперед слід було визначитися в питанні, що ж він хоче створити — Положення про державну реєстрацію чи Положення про легалізацію суб'єктів підприємницької діяльності? А питання загалом цікаве. І насамперед тому, що Держкомітет із сприяння малим підприємствам і підприємництву, ймовірний автор «Положення...», міг би давно вже запропонувати єдиний нормативний акт, що регулює питання не держреєстрації, а загалом легалізації. Бо держреєстрація, проведена за «Положенням...» виконкомом, для суб'єкта підприємництва є лише першим етапом на початку його діяльності, але без решти етапів легалізації він не зможе взагалі розпочати підприємницьку діяльність. А наступні після держреєстрації етапи, як мінімум, такі: реєстрація в Пенсійному фонді, податковій інспекції, податковій міліції, відкриття постійного рахунку в банку, отримання дозволу на виготовлення печатки і штампів.

До речі, всі ці етапи здійснюють різні організації, а перелік документів, необхідних для проходження чергового етапу, не узгоджено.

Візьмімо, наприклад, порядок відкриття рахунку в банку. За Правилами відкриття рахунків у банківських установах банки зобов'язані вимагати шість документів, серед яких позначка про реєстрацію в податковій інспекції. Для податкової інспекції необхідна позначка в Пенсійному фонді. А для нього вимагають розрахунковий рахунок у банку. Замкнуте коло. Підприємці вибираються з нього по-різному, та про це пізніше.

Повернімося до «Положення...». Якщо воно регулює лише питання держреєстрації, то чому втручається в інші сфери, наприклад, у відкриття банківських рахунків, виготовлення печатки і штампів? «Положенням...», зокрема, встановлено, що «свідоцтво про держреєстрацію є **єдиним** (підкреслено мною. — С.Д.) документом, який дає суб'єктові підприємницької діяльності право на відкриття розрахункового, валютного (!) та інших рахунків в установах банків, виготовлення печаток і штампів».

Прочитавши це в «Положенні...», відразу хочеться запитати: чи розумів автор, що він записав у «Положенні...»? І запропонувати йому (авторові) взяти свідоцтво про держреєстрацію і піти з ним до банку, щоб відкрити валютний рахунок, або до міліції — отримати дозвіл на виготовлення печатки. Картинка вийшла б гідна постановки комедії.

Свідоцтво не може бути єдиним документом для подальшої легалізації суб'єкта підприємницької діяльності. Можна зрозуміти бажання автора «Положення...» спростити до максимуму всі процедури але, даруйте, не такою ж мірою.

Хто бодай раз займався реєстрацією підприємств, чудово знає, що в цій процедурі дуже багато зайвих етапів і дублювання. Пройшовши всі етапи, мимоволі запитаєш себе, а навіщо нам, платникам податків, утримувати, приміром, відділи виконкомів з питань підприємництва, де, вибачайте, 5 днів зволікають з вашими документами? Мені можуть заперечити: не зволікають, а працюють, перевіряють їх на відповідність законодавству.

Та, ще раз перепрошую, за «Положенням...» усю відповідальність за це покладено на підприємців. Мало того, нотаріальні контори під час підписання установчих документів замовниками роблять те ж саме — перевіряють відповідність документів чинному законодавству.

Або візьмімо процедуру виготовлення печатки. За відомчою інструкцією підприємець має подати: заяву з позначкою про реєстрацію в податковій міліції, два зразки печаток, завірені заступником голови райвиконкому, нотаріально завірені або завірені заступником голови райвиконкому копію свідоцтва про держреєстрацію та витяг із статуту підприємства, де йдеться про право мати печатку, довідку з банку про відкриття рахунку, квитанцію про сплату мита за видання дозволу на виготовлення печатки.

У вас напевне постали запитання такого змісту. Навіщо завіряти зразки печаток, копію свідоцтва, витяг із статуту заступникові голови райвиконкому? Невже це не можуть зробити в міліції за наявності оригіналів документів? Невже складно завірити зразок печатки з інформацією, зафіксованою у свідоцтві про держреєстрацію? І на перше з них ви вже собі відповіли: на державному рівні створено грунт для корупції, хабарництва. Така «цивілізована» процедура вигідна чиновникові.

Про ті ж самі строки. За моїми підрахунками, якщо не платити чиновникові, не мати знайомих, то процес легалізації може затягнутися в середньому на два місяці.

Візьмімо хоча б отримання дозволу на виготовлення печатки. За інструкцією органові міліції надано право розв'язувати це питання протягом місяця (!). Додайте сюди, що по Києву, наприклад, майже в усіх реєструвальних органах встановлено приймальні дні (тільки вівторок і четвер) і, природньо, в усіх органах — в один і той же час.

Я далекий від думки, що всі працівники держструктур, які зв'язані з легалізацією підприємців, «беруть» або вимагають. Але, повірте, що за такої процедури і невеликої заробітної плати цих працівників утворюється атмосфера, в якій «дають» і «беруть». Чи не так?

Сергій ДЕМСЬКИЙ.

Юридична консультація

З обов'язковим працевлаштуванням

Я влаштувалася на работу до відділення зв'язку на посаду тимчасово відсутньої працівниці (відпустка з догляду за дитиною до досягнення нею трьох років) на період її декретної відпустки. Пізніше я пішла у декретну відпустку. Але у зв'язку із закінченням строку трудового договору, мене звільнили з роботи, хоча дитині тільки два роки. Чи правильно зробив відділ кадрів?

В.СИНЮК,
село Залісся Народицького району Житомирської області.

Ваш відділ кадрів учинив неправильно. Адже стаття 184 Кодексу законів про працю України надає додаткові гарантії жінкам. Зокрема жінок, котрі мають дітей віком до трьох років, можна звільнити після закінчення строкового трудового договору тільки з подальшим обов'язковим працевлаштуванням.

Бажано, щоб пропозиція іншої роботи з боку відділення зв'язку і згода або відмова працівниці в переході на запропоновану роботу, супроводжувалися документально. Це полегшить, за потреби, пізніше розв'язання цієї справи в суді.

Ваші професії є у списку

Звертаються до вас по допомогу робітники (бурильники шпурів, машиністи скреперних лебідок) рудника «Ново-Голинь» заводу калійних добрив концерну «Хлорвініл», що в місті Калуші Івано-Франківської області. Чи належать наші професії до робіт, праця на яких дає право мати пенсію за віком на пільгових умовах, бо інженер з питань пенсійного забезпечення концерну відповів, що наших професій немає в переліку. Відповіді з Міністерства промисловості та Федерації профспілок, куди надсилали листи, не отримали.

Інженер з питань пенсійного забезпечення відповів вам неправильно, бо бурильники шпурів (код 1010300а- 11295) і машиністи скреперних лебідок (код 1010300а-14187) є у «Списку № 1 виробництв, робіт, професій, посад і показників на підземних роботах, на роботах з особливо шкідливими і особливо важкими умовами праці, зайнятість у яких дає право на пенсію за віком на пільгових умовах», затвердженому постановою Кабінету міністрів від 11 березня 1994 року за № 162.

Володимир СНІТКО.

Якщо не складено заповіт — тільки закон вас захистить

Як поділити хату і садибу після смерті матері між донькою і сином, якщо вона за життя не склала заповіт. Зараз син претендує на всю садибу і хату.

Г. ПЕТРУХНО.

Київська область.

Як відомо, спадщина може здійснюватися за заповітом і за законом. Успадкування за законом має місце тоді, коли і оскільки воно не означене заповітом.

Чинне законадавство передбачає, що спадкоємцями можуть бути особи, живі на момент смерті спадкодавця (спадкодавиці), а також діти, зачаті за його (її) життя і народжені після його (її) смерті. Встановлюються перша і друга черга спадкоємців. До першої черги належать діти (в тому числі усиновлені), дружина і батьки (усиновителі) померлого (померлої), дитина померлого (померлої), яка народилася після його (її) смерті. Онуки і правнуки спадкодавця є спадкоємцями за законом, якщо на час відкриття спадщини немає серед живих того з їхніх батьків, хто був би спадкоємцем.

До другої черги належать брати й сестри померлого (померлої), а також дід та баба померлого (померлої) як з боку батька, так і з боку матері. Особи другої черги мають право на спадщину в разі, якщо немає спадкоємців першої черги або відмовилися від спадщини, а також в разі, коли всі спадкоємці першої черги не закликаються до успадкування.

Спадщину успадковують особи першої і другої черг у рівних частинах.

Стаття 549 Цивільного кодексу України (ЦК) визнає, що спадкоємець прийняв спадщину, якщо він фактично вступив в управління чи володіння спадковим майном або якщо він подав до державної нотаріальної контори за місцем відкриття спадщини заяву про її прийняття. Ці дії мають бути вчинені протягом шести місяців з дня відкриття спадщини, тобто з дня смерті спадкодавця (спадкодавиці), а в разі оголошення його (її) померлим (померлою) — з дня набрання законної сили рішення суду про це.

Спадкоємці, закликані до успадкування, можуть одержати в державній нотаріальній конторі за місцем відкриття спадщини свідоцтво про право на спадщину. Його видають спадкоємцям за законом через шість місяців з дня відкриття спадщини.

Мій чоловік мав двоє синів від першого шлюбу. Вони від батька відмовилися, матеріально його не підтримували, не навідували його навіть тоді, коли він помирав в лікарні. 1991 року чоловік помер. Я поховала його без допомоги. Але після смерті мого чоловіка вони почали претендувати на спадщину. Чула, що дорослі діти, які покинули батька, не мають на це права. Чи справді так?

Вінницька область.

(За бажанням дописувача, прізвище не вказуємо).

Відповідно до частини II статті 528 Цивільного кодексу України спадкоємцями за законом не можуть стати: 1) батьки після смерті дітей, щодо яких вони позбавлені батьківських прав і не були поновлені в цих правах на момент відкриття спадщини;

2) батьки і повнолітні діти, що злісно ухилялися від виконання покладених на них законом обов'язків щодо утримання спадкодавця, якщо ці обставини підтверджені судом.

ІНФОРМАЦІЯ

про випуск акцій відкритого акціонерного товариства Нововолинська бавовнопрядильна фабрика «Нотекс»

Пропонується для відкритого продажу громадянам України, фінансовим посередникам за приватизаційні майнові сертифікати прості іменні акції відкритого акціонерного товариства «Нотекс» у кількості 161165 штук номінальною вартістю 105 тисяч карбованців кожна.

Статутний фонд акціонерного товариства — 23 млрд. крб., чисельність працюючих — 2282 чол. Номенклатура продукції — бавовняне прядиво, махрові рушники. Бавовнопрядильна фабрика, на базі якої створене акціонерне товариство, працювала прибутково. В 1993 році одержано 6434 млн. крб., за шість місяців 1994 року — 5804 млн. крб.

Заяви на придбання акцій під час відкритого продажу приймаються до 30 листопада 1994 року включно.

Ознайомитися з об'єктом, отримати бланки заяв на придбання акцій можна за адресою: 264920, Волинська область, м. Нововолинськ, вул. Луцька, 20, телефони (03344) 3-20-70, 3-13-40.

Інформація про випуск інвестиційних сертифікатів інвестиційної компанії «Селянська інвестиційна компанія» («СІНКОМ»)

1. Характеристика емітента. Інвестиційна компанія «Селянська інвестиційна компанія» (скорочено — «СІНКОМ») заснована установчими зборами засновників 1 березня 1994 р. як інвестиційна компанія у формі акціонерного товариства закритого типу та зареєстрована 10 травня 1994 р. (реєстр. № 0095-3117-АТ).

«СІНКОМ» має дозвіл Міністерства фінансів України на здійснення діяльності щодо випуску та обігу цінних паперів № 324 від 22 червня 1994 р.

«СІНКОМ» має дозвіл Фонду державного майна України на діяльність з приватизаційними коштами № 27 від 27 вересня 1994 р.

Обсяг статутного фонду інвестиційної компанії — 5 000 000 000 (п'ять мільярдів) карбованців у вигляді грошових внесків сплачено засновниками повністю.

Предметом діяльності компанії є:

випуск цінних паперів та всі види діяльності щодо їх обігу на фондовому ринку;

спільне інвестування у цінні папери інших емітентів, придбання нерухомого майна, часток, паїв, що належать державі в майні господарських товариств у процесі приватизації;

діяльність з управління активами інших інвестиційних фондів та надання послуг господарським суб'єктам з усіх питань інвестиційної діяльності.

Для здійснення спільного інвестування утворено фонди:

закритий взаємний фонд «СЕЛЯНСЬКИЙ» — термін дії фонду — 15 років;

закритий взаємний фонд «СІНКОМ-фонд» — термін дії фонду — 15 років.

Місце розташування компанії — Київ, Бессарабська площа, 2.

2. Зміст інвестиційної декларації. Мета діяльності:

акумуляція фінансових ресурсів фізичних та юридичних осіб-учасників, приватизаційних рахунків громадян та їх ефективне інвестування з метою одержання прибутку.

Основними напрямами інвестування є:

переробка сільськогосподарської продукції та виготовлення продуктів харчування;

нафтопереробка та суднобудування;

виробництво будівельних матеріалів;

промислове та цивільне будівництво.

Інвестиційні сертифікати можуть бути придбані за вільні кошти учасників та приватизаційні папери громадян не нижче за їх номінальну вартість.

Нарахування дивідендів здійснюється щоквартально, їх розмір та періодичність виплат визначають загальні збори.

Інвестиційні сертифікати пропонують для реалізації на необмежений строк і підлягають викупу після закінчення строку діяльності фондів за ціною, що дорівнює вартості чистих активів із розрахунку на один випущений сертифікат.

Діяльність компанії регламентується «Положенням про інвестиційні фонди та інвестиційні компанії».

3. Дані про емісію інвестиційних сертифікатів. Загальна сума емісії, зареєстрована Мінфіном України (№ 16/1/94 від 25 липня 1994 р.) становить — 75 000 000 000 (сімдесят п'ять мільярдів) крб;

номінальна вартість інвестиційного сертифіката — 50 000 (п'ятдесят тисяч) крб;

загальна кількість — 1 500 000 (один мільйон п'ятсот тисяч) іменних інвестиційних сертифікатів.

Обмежень на придбання нема, сертифікати вільно обертаються.

Попередня емісія не проводилася.

4. Відомості про засновників та органи управління. Засновниками виступили:

Селянська спілка України;

Акціонерне товариство «НЕКОС».

Вищим органом управління є загальні збори засновників.

Керівництво поточною діяльністю здійснює правління. Голова правління — ЯКОВЕНКО Юрій Борисович, освіта — вища, економіст, стаж роботи — 17 років.

5. Відомості про депозитарій. Депозитарієм компанії виступає АКБ «Перкомбанк», м. Київ.

6. Відомості про аудитора. Аудитор компанії — аудиторська фірма «Аудит-Торг», м. Київ.

7. Права власників сертифікатів. Власники сертифікатів мають право на:

частку прибутку (дивіденди), пропорційну до кількості придбаних сертифікатів;

користуються пільгами під час оформлення приватизаційних коштів, що передаються компанії;

повну інформацію щодо фінансового стану компанії.

8. Фактори ризику. Погіршення загальної економічної ситуації в країні та неефективність економічних реформ.

9. Місце проведення продажу інвестиційних сертифікатів:

м. Київ, Бессарабська площа, 2, «Селянська інвестиційна компанія»,

тел. (044) 228-41-70, 229-56-66,

а також у філіях та регіональних представництвах компанії.

Наші акторки «ризикнули» роздягнутися

«Золотий Дюк», який восени збирає майстрів кіно в Одесі, у списку міжнародних кінофестивалів стоїть після Венеціанського та перед Сан-Себастьянським. І це вже про щось-таки говорить.

Цьогорічний «Золотий Дюк» був третій, але тепер він трохи вже не такий. Нові організатори, яких очолює Марк Руденштейн, перетворили фестиваль з суто заходу для глядача на продюсерський. Про це було сказано на прес-конференції, організованій Департаментом кіно Міністерства культури України за підсумками фестивалю.

Що маємо в активі? Кінокритикою відзначений фільм українського режисера Андрія Бенкендорфа «Кілька любовних історій», який отримав приз «За ризик у кіномистецтві». Це перша українська еротична стрічка, яка пройшла під оплески у фестивальному центрі глядача.

А першу премію отримала картина виробництва США «Навкарачки від гангстерів». Ексцентрична комедія Патріка Джонса про пригоди з 9-місячною дитиною з розряду тих фільмів, які можна дивитися всією сім'єю. На жаль, наш кінематограф ще не має таких картин. Крім високої оцінки журі, ця робота припала до смаку і глядачам.

Такого ж плану було представлено ще одну американську стрічку — «Ті, хто не спить в Сієтлі» — мелодраматичний сюжет зі щасливим закінченням.

Організатори фестивалю сподівалися, що всім відомий Сільвестр Сталлоне приїде на конкурс із фільмом «Скелелаз». Та, на жаль, «Золотий Дюк» ще не повністю «засвічений» у світі, і тому фестивальна Одеса Сталлоне так і не побачила.

Крім американських фільмів у конкурсній програмі були представлені стрічки з Росії, Польщі, Іспанії та ряду інших країн.

Цікаво, що іспанській картині «Кіка» режисера Педро Альмодавара спочатку хотіли присудити головний приз. Але, як з'ясувалося, фільм це елітарний і занадто серйозний для масового глядача. А саме для нього, передусім, мають бути призначені фільми, представлені у конкурсній програмі «Золотого Дюка».

Галина КОЗЛЮК,
Жанна ГРИГОРЧУК.

Крадуть ? Так, і добре крадуть

На Волині цього року істотно побільшало розкрадань у великих та особливо великих розмірах. Збитки, завдані економіці області, становлять понад 27 мільярдів карбованців. З початку року виявлено 575 користивих злочинів, що на 4 відсотки більше, ніж 1993 року. Вкрадено 12 тонн зерна нового врожаю, 15 тонн овочевих культур, 13 тонн палинно-мастильних матеріалів, 38 голів великої рогатої худоби, свиней тощо. В агропромисловому комплексі зареєстровано 116 злочинів, на промислових підприємствах — 32, викрито 30 випадків розкрадання державних коштів, виділених місцевим органам державної влади для організації та проведення виборів, на суму 153,5 мільйона карбованців. Найбільше таких фактів встановлено у Рожищенському, Гороховському, Турійському та Локачинському районах. Ревізіями і перевірками, проведеними державною контрольно-ревізійною службою області, встановлено факти розкрадань матеріальних цінностей, розбазарювання бюджетних коштів на суму 8,5 мільярда карбованців.

Ці та інші кричущі факти та цифри називались на розширеному засіданні виконавчого комітету Волинської обласної Ради під час розгляду питання «Про стан обліку і зберігання майна державної та колективної власності на підприємствах, в установах і організаціях області». Тут же відзначалося, що основними причинами погіршення зберігання державного та колективного майна є послаблення відповідальності керівників, неналежний рівень організації відомчої та позавідомчої охорони об'єктів та інше. А на думку голови обласної Ради Бориса Климчука, причини,що призвели до сьогоднішньої ситуації, — бездіяльність влади на місцях, кумівство, поблажливість, всепрощенство, небажання належним чином працювати. Якщо відомі причини, то з ними слід серйозно боротися. Власне, про це і говорилося на засіданні виконкому. І було прийнято відповідне рішення. Тепер подивимося, який буде результат.

Богдан БЕРЕКЕТА.

Волинська область.

А «СОКІЛ» — БОЄЦЬ

Регулярний чемпіонат МХЛ. «Сокіл» (Київ) — «Ітіль» (Казань). 5:5 (1:2, 3:2, 1:1,0:0). Шайби: 0:1 Кадейкін (3), 0:2 Кадейкін (17, більшість), 1:2 Олецький (17), 1:3 Сарматін (22), 1:4 Чупін (26), 2:4 Литвиненко (38, більш.), 3:4 Литвиненко (39, більш.), 4:4 Гончаренко (40), 5:4 Шахрайчук (53), 5:5 Кудерметов (56, більш.).

Давно вже не діставав такої насолоди від хокею. І подарував її, зрозуміло, «Сокіл», який, виявляється, відмінний боєць. Наша молода команда, безперечно, прогресує, незважаючи на купу синців у її гравців. У льодових боях гартується її характер, зростає майстерність. І, щоб зіп'ястися їй по-справжньому на ноги, необхідна солідна підтримка — не тільки моральна, як ви здогадалися.

Після переконливої перемоги в Ярославлі над одним з лідерів західної зони «Торпедо» кияни не осоромилися і в рідних стінах. До речі, трибуни Палацу спорту зібрали понад дві тисячі глядачів, що свідчить про любов болільників до «Сокола» за будь-яких обставин. І от за таку вірність команда платить самовідданою грою.

Хоча спершу все складалося явно не на користь господарів. А на 26 хвилині, коли форвард «Ітілі» Олексій Чупін закинув четверту шайбу у ворота, які захищав юний киянин Ігор Карпенко, чогось стало сумно. Якщо відверто, то сумнів узяв, що київська команда врятується у грі з досвідченішим суперником. Але дуже радий, що помилився. Наші земляки згуртувалися і всі як один пішли «на штурм Казані». Однак особливо виділю капітана киян Віталія Литвиненка, який буквально протягом хвилини закинув дві шайби поспіль. А тут ще й свинюку своєму колективу підклав капітан гостей Дмитро Балмін, припустившись хуліганського вчинку, за який у побуті можна було б й за грати потрапити. Але в спорті, на жаль, закони поки що багато м'якші. Порушника видалили з майданчика до кінця зустрічі.

Кияни зрівняли рахунок і вийшли вперед. Ви можете собі уявити, як раділи збуджені трибуни. На жаль, результат 5:4 утримати не пощастило, але і нічия — на вагу перемоги.

Сьогодні «Сокіл» приймає ЦСКА, якого в першому колі в Москві переграв. Отож приходьте до Палацу спорту, очікується цікавий поєдинок.

Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

***

Першість країни з футболу. Друга ліга. 17-й тур. Дружба — Азовець — 3:0, Шахтар — Динамо Лг —0:1, Медіта — Металург Кт — 2:1, Чорноморець-2 — Сіріус — 0:0, Таврія — Віктор — 1:0, Артанія — Галичина — 1:1, Чайка — Явір — 2:1, Динамо Ск — Десна — 3:2, Титан — ФК Львів — 2:0, Металург Кч — Рось — 0:0.

ГОЛОС України

Засновник — Верховна Рада України.
Видавець — Президія Верховної Ради України.
252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5.
Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Головний редактор С. ПРАВДЕНКО.
Редколегія: О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (в.о.заст. головного редактора), А. ГОРЛОВ (перший заст. головного редактора), І. ГРУШКО, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, Б. СИДОРЕНКО, А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

- ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44, телефакс — 449-85-62.
- Рукописів не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КП №.1 від 18.09.1990 р.

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- За точність викладених фактів відповідальність несе автор.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Тираж 385117.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 0 Зам. 0311204.

Газету набрано і зверстано в комп'ютерному центрі «Голосу України».